

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

16 Γενάρη 1987

Αριθ. φυλ. 11, Δρχ. 100

Η εργατική τάξη... πάει στο Εφετείο

Η «νίκη» της εργατικής Τάξης και πώς καταχτήθηκε.

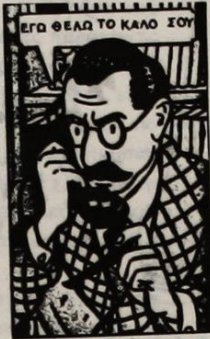
Τον τελευταίο καιρό οι καλοί μας σοσιαλιστές διαπιστώνοντας πτώση της αξιοπιστίας τους και διαρροή μελών, οπαδών και ψηφοφόρων του κινήματος, πραγματοποίησαν σύνοδο της Κεντρικής Επιτροπής τους, στις 13-14 Δεκέμβρη. Στη σύνοδο ο θεός του κινήματος και οι άγγελοι του, θέλοντας να εμποδίσουν τους πιστούς να μεταβούν στο δρόμο του Σατανά αποφάνθηκαν: «καλός ο λιβανωτός, όχι όμως και έτσι!!!»

Δίνουν, λοιπόν, πράσινο φως στους Ραυτόπουλο (πούναι και μέλος της Κεντρ. Επιτρ.) και στην κλίκα του να «διαφωνήσουν» με τα κυβερνητικά μέτρα λιτότητας και να συναγωνιστούν σε αγωνιστικότητα τις αντίπαλες συνδικαλιστικές παρατάξεις, τις αποσχισμένες από τη ΓΣΕΕ.

Στις 16/12, ο Ραυτόπουλος συναντιέται με τους συντρόφους του, Σημίτη και Παπαναγιώτου, και μετά την σκληρή στάση των δυο για την συνέχιση της εισοδηματικής πολιτικής της κυβέρνησής τους, που καθιερώθηκε με την πράξη νομοθετικού περιεχομένου (δηλ. απαγόρευση της απεργίας για οικονομικούς λόγους) αναγγέλλει «αποφασιστικά», απεργία της ΓΣΕΕ για τις 15 Γενάρη.

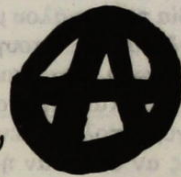
Δύο βδομάδες αργότερα στις 30/12, η Εργατική Τάξη σημείωσε «νίκη» στα έδρανα των δικαστηρίων. Άξιοι δικηγόροι της και το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, ανέλαβαν την ευθύνη της «νίκης» για λογαριασμό της.

Οι τρεις συνδικαλιστικές παρατάξεις ΣΣΕΚ (διαγραμμένοι ΠΑΣΟΚοι), ΕΣΑΚΣ (ΚΚΕ) και ΑΕΜ (ΚΚΕ-εσ) είχαν προσφύ-

Η μόνη δυνατή ιστορική λύση, είναι η παγκόσμια αφύπνιση της επαναστατικής

συνείδησης και η ανατροπή του παλιού

κόσμου, των αφεντικών και του κράτους.

γει στο Εφετείο, μετά τον αποκλεισμό τους από τις ηγετικές καρέκλες της ΓΣΕΕ και αφού οι «αγωνιστικές κινητοποιήσεις» στους δρόμους των οπαδών τους, αντιμετώπισαν τον Αρκουδέα και τα ΜΑΤ, που διαφύλαξαν αποτελεσματικότητα με τα φιλεργατικά γκλομπς τους την νομιμότητα της διορισμένης με πρωτόδικη απόφαση ΓΣΕΕ. Στις ανακοινώσεις τους το-νίζουν:

«...μετά την απόφαση του Εφετείου, που ακυρώνει το διορισμό των εγκάθετων από τον Θέμελη (πρωτόδικης, πούχε αποφασίσει νάναι ο Ραυτόπουλος και η κλίκα του η νόμιμη διοίκηση της ΓΣΕΕ, σημ. της Δ.) γίνεται καθαρό ότι και τυπικά, οι κυβερνητικοί της ΓΣΕΕ δεν μπορούν να παρουσιάζονται σαν διοίκηση της τριτοβάθμιας οργάνωσης». (ΕΣΑΚ-Σ).

«...η απόφαση με την οποία καθαιρέθηκε η αιρετή διοίκηση της ΓΣΕΕ και διορίστηκε η ομάδα των δοτών, αποτελεί ένα μεγάλο κόλαφο για την κυβερνητική πολιτική της ωμής παρέμβασης στο συνδικαλιστικό κίνημα». (ΣΣΕΚ)

«...η καταδικασμένη στη συνείδηση των εργαζόμενων της χώρας μας, μονοπαταξιακή διοίκηση μειοψηφίας στη ΓΣΕΕ, κατακυρώνεται και με την απόφαση του Εφετείου, ως νόθα». (ΑΕΜ)

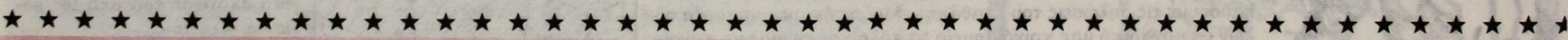
Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία για τους. Η ταξική πάλη αποδείχτηκε αποτελεσματικότερη στις αίθουσες των δικαστηρίων, όπου την έσυραν.

Η εργατική τάξη πήγε... στο Εφετείο, και νίκησε!

συνέχεια στη σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο καρεκλοκένταυρος...
Γ. Μαύρος
σελ. 4
- Χημικά όπλα
σελ. 5
- Για το «χώρο»
στην Κύπρο
σελ. 7
- Οι απεργίες στη
Γαλλία
σελ. 8
- Ισπανία:
Η CNT σήμερα
σελ. 9, 10
- Στίνας - Ανα-
στασιάδης
γράμ. σελ. 11
- Ο Αναρχοσυνδικα-
λισμός στη Ν. Αμε-
ρική
σελ. 13

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
(Γαλλικό Τμήμα της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων)

Συνομοσπονδιακό Γραφείο

33 rue des Vignoles, 75020 Paris
tel: (1) 43-72-09-54

Παρίσι, 30/12/86

ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!

Στις αρχές του Δεκέμβρη '86, όπως ίσως γνωρίζετε, οι Γάλλοι σπουδαστές κατέβηκαν σε απεργία στα περισσότερα λύκεια και πανεπιστήμια. Σκοπός τους ήταν να αποσυρθεί ένας καινούργιος νόμος για τη λειτουργία των πανεπιστημίων, που είχε ψηφιστεί από τη σημερινή φιλελεύθερη κυβέρνηση. Οι φοιτητές στράφηκαν ενάντια στην ανισότητα που θεσμοθετούσε ο νόμος: περισσότερα δίδακτρα στα «καλά» πανεπιστήμια, νέα «τοπικά διπλώματα» που δίνονται απ' όλα τα πανεπιστήμια, επιλογή των εισαγομένων φοιτητών.

Παρά τις πολλές διαδηλώσεις σ' όλη τη Γαλλία (ένα εκατομμύριο διαδηλωτές στο Παρίσι!) η κυβέρνηση εξακολουθούσε να αρνείται να αποσύρει το νόμο. Τα CRS (γαλλικά ΜΑΤ) επιδόθηκαν σε όργιο βίας, τραυματίζοντας πολλούς σπουδαστές με τη ρίψη καπνογόνων σε χαμηλό ύψος και με τις μοτοσυκλέτες που κτυπούσαν ό-

ποιον έβρισκαν στο δρόμο. Δυο σπουδαστές εξακολουθούν να βρίσκονται στο νοσοκομείο, ενώ ένας σπουδαστής έχει σκοτωθεί.

Μετά απ' αυτή τη δολοφονία ο νόμος αποσύρθηκε. Στη διάρκεια της απεργίας οι σπουδαστές ανακάλυψαν ξανά τις αρχές της άμεσης δράσης, των γενικών συνελεύσεων και των άμεσα ελεγχόμενων αντιπροσώπων.

Μέσα σ' ένα τέτοιο αγωνιστικό κλίμα, στις 17 Δεκέμβρη, οι εργαζόμενοι στο σιδηροδρομικό σταθμό Paris-Nord κήρυξαν απεργία που στη συνέχεια επεκτάθηκε στους εργαζόμενους των σιδηροδρόμων όλης της χώρας καθώς και στους εργαζόμενους στο παρισινό μετρό.

Η κυβέρνηση φοβάται την εξάπλωση του κινήματος και οι μεγάλες εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις τα έχουν λίγο-πολύ χαμένα. Στην ουσία οι εργάτες εκτός συνδικάτων έχουν προτείνει τη δημιουργία απεργιακών επιτροπών βάσης, την εκλογή άμεσα ανακλητών αντιπροσώπων με συγκεκριμένες εντολές αποφασισμένες από τις γενικές συνελεύσεις.

Έχει σχηματιστεί ένα συντονιστικό όργανο των απεργιακών επιτροπών, σε εθνικό επίπεδο, και ενώ τα συνδικάτα διαπραγματεύονται στα σαλόνια, οι εργάτες των σιδηροδρόμων εφαρμόζουν την πρακτική της άμεσης δράσης και δημιουργούν έναν συσχετισμό δυνάμεων που τους επιτρέπει να διαπραγματεύονται τις δικές του προτάσεις:

- Κατάργηση της νέας μισθολογικής κλίμακας που θα βασιζέται στην «αξία» του κάθε εργαζόμενου.
- Ένταξη όλων των πριμ στον βασικό μισθό.
- Τέλος στη χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας.

Η διοίκηση της Εθνικής Εταιρίας Σιδηροδρόμων SNCF άρχισε κιάλας τις διαπραγματεύσεις. Μετά από 13 μέρες απεργίας, όμως, οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να πετύχουν τις διεκδικήσεις τους.

Αυτή τη στιγμή οι εργαζόμενοι κάνουν ένα καινούργιο βήμα προς τον επαναστατικό συνδικαλισμό. Συνδικάτα της CNT σχηματίζονται στους σιδηροδρομικούς σταθμούς και εργαζόμενοι των τραινών, του μετρό και των εμπορικών μεταφορών προσχωρούν στη συνομοσπονδία μας.

Μετά από απεργία δύο εβδομάδων οι εργαζόμενοι χρειάζονται τη διεθνή σας υποστήριξη!!

Στείλτε όσο το δυνατόν γρηγορότερα το μήνυμα της αλληλεγγύης σας στο:

CNT Syndicat des Transports
33 rue des Vignoles, 75020 Paris

Σ' αυτές τις δυο εβδομάδες οι εργαζόμενοι δεν έχουν πληρωθεί. Στείλτε την οικονομική σας ενίσχυση, για να τους βοηθήσετε να περάσουν τις γιορτές, στην ίδια διεύθυνση με ταχυδρομική επιταγή. Τα χρήματα αυτά θα μοιραστούν σ' όλους τους σιδηροδρομικούς εργάτες της βάσης που είτε είναι ανεξάρτητοι, είτε ανήκουν στη CNT.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!!!

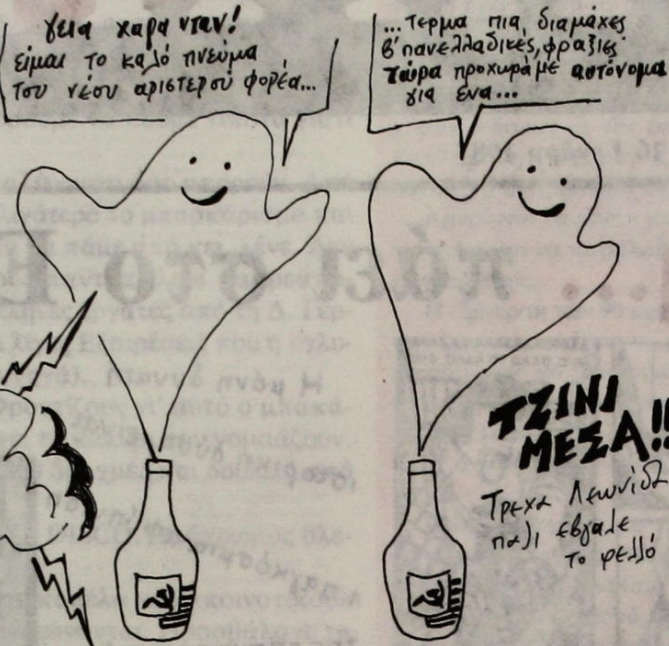

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

* Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΦΟΡΕΑ

Μαζί με το νέο φορέα, η Αυγή μετατρέπεται από κομματικό όργανο σε Ανώνυμη Εταιρία (τί εξέλιξη!) Ο νέος φορέας με το έντυπό του σε εύπεπτους και εύγευστους κρατισμούς. Τρέξατε. Ο τρακόσιοι του Λεωνίδα σας περιμένουν στις Θερμοπύλες.

— Γνωρίζετε ότι υπάρχει «ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΒΟΡΕΙΩΝ ΠΡΟΑΣΤΕΙΩΝ»; Ε, λοιπόν, δημιουργήθηκε το 1952 σε μια εποχή, που χρειάζονταν «φίλους», αφού με την τρομοκρατία της είχε δημιουργήσει χιλιάδες εχθρούς αίματος. Τη μεγαλύτερη διευρυσή του την έκανε γύρω στα 1972, στο ζενίθ της χουντικής διακυβέρνησης. Εξακολουθεί να φωτοζωεί με γιορτές και βραβεία στα αριστεύοντα βλαστάρια των «αξωματικών κι ανδρών της αστυνομίας», που φέτος έφτασαν στους 21 ενώ κάποτε μετριούνταν στα δάχτυλα του ενός χεριού (στους πόσους χιλιάδες δε γνωρίζουμε ακριβώς). Λέτε να δημιουργηθεί κάποιος όμιλος «εχθρών της Αστυνομίας»; Όλα μπορούν να συμβούν στη Δημοκρατία μας.

— Κάντε έργα ρε! Πολλά έργα!(1)

Ο Θ. Καρζής -γνωστός ρυπαρογράφος, πληρωμένος κοντυλοφόρος του Πασόκ- σε άρθρο του στις 5.1 στην Ελευθεροτυπία με τίτλο: «Χωρίς Λεφτά; Βεβαίως χωρίς λεφτά!», προτείνει έργα στην κυβέρνηση, «που δεν χρειάζονται λεφτά». Ανάμεσα στ' άλλα προτείνει και την καθιέρωση του ερασιτεχνικού ποδοσφαίρου στα πλαίσια πιθανόν της εξυγίανσης των προβληματικών. Παραθέτοντας — εν συνόψει— τις απόψεις του, αναφέρουμε δύο συνθήματα που εκφράζουν το πνεύμα του μεγάλου αυτού στοχαστή: «Παίχτε μπάλα ρε, πολλή μπάλα!», καθώς και το: «Έξω ρε το ΚΕΦΑΛΑΙΟ απ' την Μπάλλα!». (1)

— Κάντε έργα ρε! Πολλά έργα (2)

Επίσης ο ανωτέρω εμπνευσμένος σύμβουλος της εξουσίας προτείνει και το κάψιμο των φακέλων. Σε μια περίοδο όπου οι απεργιοί, που υπερασπίζονται δυναμικά την απεργία τους οδηγούνται στην σήμανση, οπότε και αυτόματα «γίνονται» σεσημασμένοι, σε μια περίοδο, όπου είδε το φως της δημοσιότητας η περιβόητη υπηρεσία Σ.Ε. Αναρχικών - τμήμα της Γεν. Ασφάλειας, ο Θ. Καρζής ψεύδεται, εν γνώσει του, ασύστολα: «Σε κανένα δημοκρατικό κράτος δεν υπάρχουν τέτοιου είδους φακέλοι με τα πολιτικά φρονήματα των πολιτών και των συγγενών τους». Τι είδους φάκελοι άραγε υπάρχουν στο εξωτερικό, μήπως υπάρχουν σε μικροφίλμ και όχι σε χαρτί, οπότε πρέπει και μες να κάψουμε το χαρτί, για να εκσυγχρονιστούμε; Ο Θ. Καρζής λοιπόν προωθεί τον εξωραϊσμό και εκσυγχρονισμό της «αλλαγής». Χωρίς Λεφτά; Βεβαίως χωρίς Λεφτά!

Συνεχίζει για 57η μέρα την απεργία πείνας ο Χρήστος Ρούσσο, καταδικασμένος σε ισόβια γιατί σκότωσε πριν από 10 χρόνια το φίλο του.

Αν και η αίτηση του έχει εγκριθεί από το Συμβούλιο Χαρίτων, ο Πρόεδρος Σαρτζετάκης δεν την έχει εγκρίνει ακόμα, ενώ έχει απορρίψει προηγούμενες αιτήσεις.

Ο Ρούσσος ζητά να του μειωθεί η ποινή των ισόβιων που άδικα του επιβλήθηκε, επειδή είναι ομοφυλόφιλος, χωρίς να ληφθούν υπ' όψιν μια σειρά ελαφρυντικών.

10.1.87

Όλοι μαζί με μια φωνή βρίσκουν την ευκαιρία ν' αναφανήσουν «ουαί στον εγκληματία», που σκότωσε τον 5χρονο γιό του με μια γροθιά και τους περισσεύει η αποστοροφή, όπως πρωτύτερα —όταν ακόμα ήταν καιρός— τους έλειπε η ανθρωπιά γι' αυτόν που χωρίς πόρους έπρεπε ν' αναθρέψει τρία κουτσούβελα. Δε μιλάμε για φιλανθρωπία κι ελεημοσύνη, θέλουμε μόνο να υπενθυμίσουμε ότι πίσω απ' τη βιτρίνα μιάς κοινωνίας ευημερίας και αφθονίας χιλιάδες και χιλιάδες εξαθλιωμένοι «απολαμβάνουν» τ' αγαθά της μιζέριας.

Η ΑΒΑΣΤΑΧΤΗ ΕΛΑΦΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Τι ήταν αυτό με τον Μίλαν Κούντερα... Χαμός. Προοδευτικοί διανοούμενοι, αριστεροί, αριστερίζοντες, σοσιαλιστές, ανένταχτοι, όλοι βάλθηκαν να στρατεύσουν το σεμνό αυτό συγγραφέα στις γραμμές τους. Θυμάστε τότε με το «1984» του Όργουελ τι έγινε; Μόνο Μαοϊκός δεν έγινε ο καημένος...

* ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ι (τι είπατε;)

«Μη φοβάστε τίποτα. Είμαστε κοντά σας. Εγώ (τι τιμή!), ο πρωθυπουργός, η Κυβέρνηση και η Κοινωνία». Τάδε έφη Μαργαρίτα, η συμβία του μεγάλου μας τιμονιέρη Ανδρέα σε χριστουγεννιάτικη εκδήλωση στα παιδιά σχολείου κωφών και βαρύκοων παιδιών Αργυρούπολης. Δεν είμαι σίγουρος αν άκουσαν ή αν σχολίασαν καλώς....

* ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΙΙ

Προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο θα κάνει η Μαργαρίτα καλέ! για να μπορεί η Κολιτσπούλου (η ...τίγρης) να βλέπει το παιδί της. Βλέπεις η εκμετάλλευση της γενικευμένης κατακραυγής για τη δίκη αρχίζει να πιάνει τόπο. Όμως ακόμα και να κάνει λίφτιγκ στα μπούτια της δεν την πιστεύουμε.

* ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΣ

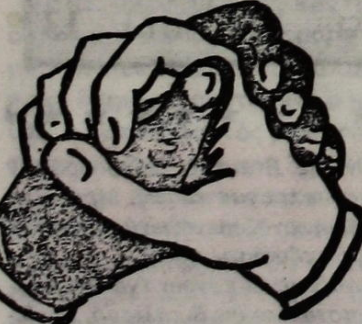
Το Βήμα (27.12.86) μας αποκάλυψε υπεύθυνα πως οι νέοι αρχηγοί του Ναυτικού και της Αεροπορίας έχουν δεσμούς με την αριστερά (πω, πω!), είναι παλιοί βασανισθέντες από την ΕΑΤ - ΕΣΑ (Χριστέ και Παναγιά μου!) και προέρχονται από οικογένειες με δημοκρατικές παραδόσεις (sic). Μάλιστα ο κος Στάπας αρχηγός του ναυτικού είναι θαυμαστής του Ρίτσου. Γιατί όχι; Μπορεί σε λίγα χρόνια κι ο Αρκουδέας να ακούει CURE

* ΕΥΤΥΧΩΣ ΠΟΥ ΤΟ ΕΙΠΑΝ (Χα, Χα, Χα)

Θα θυμόσαστε τις δηλώσεις των κομματικών νεολαίων (από αριστερά έως δεξιά) για την αποχή από τα γήπεδα στις 21.12.86. Το μπουκοτάζ —όπως φυσικά περιμέναμε και γυλάσαμε με την ψυχή μας— γύρισε πίσω στους δημιουργούς του: 55% περισσότεροι φίλαθλοι - θεατές προσήλθαν στις κερκίδες των γηπέδων. Ελπίζουμε οι αυτόκλητοι σωτήρες να βάλουν την ουρά στα σκέλια και να το βουλώσουν μια για πάντα...

* «Μέγα σκάνδαλο»

Ξέσπασε στο χώρο του αθλητισμού όταν εν ενεργεία και μη παίκτες του πόλο πήγαν στη Ν. Αφρική. Ας απολαύσουμε τις δηλώσεις του Σταθάκη: «Μαζευτήκαμε μια παρέα φίλων με μοναδικό μας κοινό σημείο το πόλο και πήγαμε να κάνουμε την πλάκα μας στη Ν. Αφρική. Λίγη ηλιοθεραπεία το χειμώνα δεν κάνει κακό». Συμφωνούμε και προτείνουμε: Την επόμενη φορά στη Σαχάρα. (και με έξοδα της Δοκιμής) ΜΑΥΡΙΣΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ ΜΠΕΣ ΣΤΟ ΠΕΤΣΙ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ (όπως κάποιος είχε πει)

* ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΣ... ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Υπάνθρωπο, ασυνείδητο, φωνιά είπαν οι εφημερίδες αυτόν που παράτησε τη γυναίκα που χτύπησε με το αμάξι του. Όμως αν μπορείς να πεις κάτι τέτοιο για αυτόν που σε κάποιες στιγμές αδυναμίας έπραξε με τέτοιο απαίσιο τρόπο, τι να πεις για μια πόρνη κοινωνία του οργανωμέ-

νου εγκλήματος, για μια κοινωνία της κατευθυνόμενης αδιαφορίας και συντηρητικοποίησης, τι να πεις για τους εμπρηστικούς αρθρογράφους που χορταίνουν το λαό με αίμα, τι να πεις για τους άθλιους δημοσιογραφίσκους που κάνουν μεροκάματο τον ανθρώπινο πόνο;

* Άλλος ένας πυροβολισμός

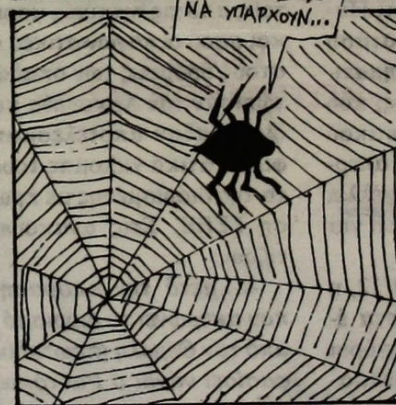
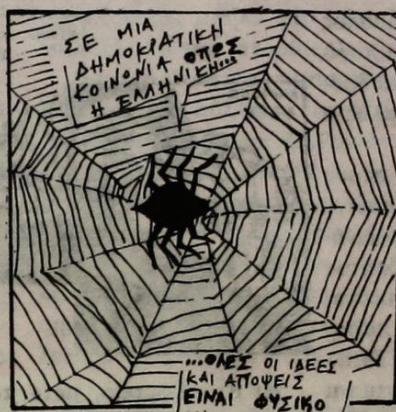
Δεν πέρασαν δυο βδομάδες απ' όταν δυο μπάτσοι σκότωσαν τις γυναίκες τους με τα υπηρεσιακά τους περίστροφα, και άλλος ένας ασφαλίτης ο Παντελ. Χατζής χρησιμοποίησε το περίστροφό του, αισθανόμενος ως κυρίαρχος της ασφάλτου. Δυο φορές πυροβόλησε οδηγό αυτοκινήτου, που την προηγούμενη μέρα παρ' ολίγο να τρακάρει το ασφαλίτικο που οδηγούσε ο Χατζής. Δεν αρκούσε όμως αυτό, αλλά συνέλαβε και μια 14χρονη, η οποία αποβιβάστηκε απ' το αμάξι του «δράστη» λίγο πριν τραβήξει το κουμπούρι του το θρασύδειλο υποκείμενο.

Να λοιπόν ποιοί είναι οι τρομοκράτες, να λοιπόν ποιοί είναι οι αντικοινωνικοί.

Κοινωνικό καθήκον δεν είναι μόνο ο αφοπλισμός τους, αλλά και η περιθωριοποίησή τους.

Για παραπάνω από δέκα συνεχείς μέρες είδαμε σ' όλα τα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων και διαβάσαμε σ' όλες τις εφημερίδες για το πώς τη σκότωσε, την πέταξε, την φάγαν τα σκυλιά, της βγάλαν τ' άντερα έξω... και ξανά και ξανά, μην τυχόν και μας διαφύγει καμιά λεπτομέρεια.

Στο κυνήγι του συνταραχτικού άρθρου και του πρώτου τίτλου, μια καθημερινή ιστορία της βαρβαρότητας του καπιταλισμού, γίνεται θέαμα για τα άγρια ένστικτα των πιο καθυστερημένων μαζών. Οι εφημερίδες στη θέση της Ρωμαϊκής αρένας.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΚΑΤΕΡΓΑ

Η συμφύση στις φυλακές της χώρας της Ελευθερίας (ΗΠΑ) τώρα αντιμετωπίζεται με την κατ οίκον φυλάκιση. Στο πόδι του κρατούμενου εφαρμόζεται μικροσυσκευή η οποία μέσω ερτζιανών συνδέεται με ηλεκτρονικό υπολογιστή ελέγχοντας τη ζωή του. Ποιός είπε ότι οι επιστήμονες είναι δολοφόνοι;

συνέχεια από σελ. 1

Στην αγκαλιά των εργατοπατέρων και στα χέρια των Αρκουδεα-ραίων

Την αλλαγή της πολιτικής μορφής του καπιταλισμού, το 1974, ακολούθησαν αυθόρμητες εργατικές κινητοποιήσεις. Οργανώνονται από εργοστασιακές συνελεύσεις, με εργοστασιακές επιτροπές και σωματεία και στηρίζονται στην αλληλεγγύη των άλλων ταξικών αδελφών.

Γίνεται προσπάθεια δημιουργίας εργοστασιακού σύνδεσμου των πιο ενεργητικών εργοστασιακών σωματείων (ΙΖΟΛΑ, ΠΙΤΣΟΣ, ΑΕΓ κ.λπ.), έξω κι ενάντια στα κυβερνητικά και κομματικά εργατικά κέντρα, κλαδικά σωματεία και τη ΓΣΕΕ. Στα συνθήματα κυριαρχεί το «ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ» και στις καταστατικές αρχές μπαίνει η προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η παντελής απουσία ή η ουσιαστική αδυναμία των κομματικών παρατάξεων, κάνουν δυνατή την αυθόρμητη ταξική οργάνωση που οδηγεί σε σειρά από νίκες (αυξήσεις, συνθήκες δουλιάς, συνελεύσεις στους χώρους δουλιάς κ.λπ.).

Το κράτος επιτίθεται αδιάτακτα. Συγκρούσεις ξεσπούν στους δρόμους (23 Ιούλη '75, 25 Μάη '76) και ολόκληρες περιοχές κηρύσσεται στρατιωτικός νόμος (ΜΑΔΕΜ - ΛΑΚΚΟ, ΝΕΟ ΚΟΚΚΙΝΟ - ΛΑΡΚΟ, ΜΑΝΤΟΥΔΙ). Συλλήψεις, δίκες, καταδίκες και μαζικές απολύσεις ακολουθούν. Ταυτόχρονα, οι εθνοπατέρες στη Βουλή εργάζονται αδιάκοπα. Αντεργατικοί νόμοι, π.χ. 330, ιδιώνυμα και παραπομπή στην υποχρεωτική διαιτησία, βλέπουν το φως της ημέρας.

Η αντιπολίτευση, με πρώτο και καλύτερο το ΠΑΣΟΚ, αγωνίζεται να πείσει ότι βρίσκεται στο πλευρό των εργαζόμενων και τα καταφέρει. Τη βία της κρατικής καταστολής και το σταμάτημα των κινητοποιήσεων από τα μέσα του 1977 έως το 81, ακολουθεί η σοσιαλιστική πολιτική της πειθούς και των ελπίδων. Κοινωνικοποίηση, σοσιαλισμός, κοινωνική απελευθέρωση είναι λέξεις που καλύπτουν την συνεχιζόμενη καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση μετά το 1981.

Η φοβισμένη και γεμάτη ελπίδες εργατική τάξη, ρίχνεται στην αγκαλιά των αριστερών εργατοπατέρων. «Κάνε υπομονή παιδί μου, θάρθουν καλύτερες μέρες».

Συνδικαλιστές, με σεμινάρια στις διάφορες κομματικές σχολές επαγγελματικών στελεχών (όπου είναι υπεύθυνοι οργάνωσης) διδάσκουν τύποι σαν τον Άκη Τσοχατζόπουλο, αναλαμβάνουν εργολαβικά την ταξική πάλη.

Γνωρίζουν τις νομικές υποχρεώσεις τους απέναντι στα αφεντικά και χρησιμοποιούν νομικούς συμβούλους στα συνδικάτα. Η νομιμότητα των ενεργειών τους είναι η μόνη έγνοια τους. Νομιμότητα, που απορρέει από νομοσχέδια ψηφισθέντα στη Βουλή των εθνοπατέρων και ρυθμίζουν επακριβώς τους κανόνες της «ταξικής πάλης» στα πλαίσια της ευπρέπειας και της εργασιακής ειρήνης.

Δημιουργούν γραφειοκρατικές οργανώσεις επαγγελματικών συνδικαλιστών (Σωματεία, Εργατικά Κέντρα, ΓΣΕΕ, ομοσπονδίες) και χωρίζουν την εργατική τάξη σε δεξιούς, αριστερούς, κεντρώους (!). Όλοι αυτοί ψηφίζονται αντιπρόσωποι και γίνονται γραφιάδες με μιστό, σύνταξη και μια θεσούλα στο συμπόσιο της εξουσίας.

Ξεκρίνονται από την μισθωτή εργασία και απολαμβάνοντας προνόμια, προσπαθούν να τα διατηρήσουν και να τα αυξήσουν. Οι κομματικές παρατάξεις με τις εργατικές αριστοκρατίες τους επιδιώκουν την κατάχτηση της κορυφής της πυραμίδας ελέγχου των εργαζόμενων, για την καλύτερη εξυπηρέτηση των ιδιαίτερων κομματικών τους συμφερόντων και αντιδικιών.

Συνάζονται σε πολυτελείς σουίτες των Αστέρων (βλ. συνέδριο ΓΣΕΕ) και προσπαθούν δήθεν να λύσουν το πρόβλημα της μίζερης επιβίωσης των μισθωτών, αυτοί ευτραφείς και κουστουμάτοι εκπρόσωποι.

Μέχρι και οι χτεσινοί βιαστές, Καρσάκοι, που δημιούργησαν και χρησιμοποίησαν τα κατεξοχήν φιλεργατικά όργανα καταστολής, τα ΜΑΤ, εμφανίζονται σημερινοί τιμητές της αντεργατικής πολιτικής και υπερασπιστές της εργατικής τάξης. Προσπαθούν να κερδίσουν οπαδούς στο όνομα του «ελεύθερου συνδικαλισμού», δηλ. του ελεγχόμενου από αυτούς.

Οι κομματικοί πράχτορες συνδικαλιστές εξαπολύουν ανένδοτο αγώνα με τους δικηγόρους τους ενάντια στους δικηγόρους των αφεντικών μπρος στα δικαστικά έδρανα, για λογαριασμό της εργατικής τάξης στην διεκδίκηση μερικών ψίχουλων από το πλούσιο τραπέζι των αφεντικών. Η προνομιά κρατική κάστα των δικαστών καλείται να αποφανθεί για το δίκαιο των εργατικών αιτημάτων. Δηλ. «Τρεις γαϊδάρηδες μαλλώνανε σε ξέρον αχρώνε». Συνδικαλιστές, δικαστές, αφεντικά. Και τι αποφαίνονται οι επί της γης εκπρόσωποι της αόματης θεάς δικαιοσύνης; Ανακηρύσσουν παράνομες απεργίες, που ανακινούνται ή τυχόν θα ανακινωθούν, νόμιμες τις απολύσεις εργαζόμενων για χιλιάδες αιτιολογίες, αναγορεύουν μειοψηφίες σε νόμιμους εκπρόσωπους των εργαζόμενων, κηρύσσουν συνταγματικές τις απαγορεύσεις των απεργιών με τα έκτακτα νομοθετικά διατάγματα και νόμιμες τις επιστρατεύσεις απεργών, και επιβλέπουν την εκτέλεση δια αντιπροσώπων τους, συνήθως εισαγγελέων, όλων των φιλεργατικών αποφάσεών τους.

Αν παρόλες τις καλές προθέσεις όλων τους, ξεσπάσουν απεργίες, οι συνδικαλιστές φροντίζουν πάντα να τις διατηρούν στα νομικίστικα επιτρεπτά όρια. Οι παρεκτρεπόμενοι αντιμετωπίζουν τα χέρια των Αρκουδεα-ραίων ροπαλοφόρων και τους αφορισμούς και το ανάθεμα των συνδικαλιστών εκπροσώπων και χαρακτηρίζονται προβοκάτορες, εξτρεμιστές, φουντοαριστοκράτες, ύποπτα κακοποιά στοιχεία. Οι συλληφθέντες απεργιοί χρησιμοποιούνται σαν όμηροι στα συνδικαλιστικά παζάρια και πρόσχημα για τη λύση κινητοποιήσεων (βλ. οδοκαθαριστές), ενώ η ταξική πάλη παίρνει πάλι το δρόμο των Πρωτοδικείων, των Πλημμελειοδικείων και των Εφετειών.

Είναι αλήθεια, ότι αν και προτιμούν τα γραφεία, τον χαρτοπόλεμο και τους αγωνιστικούς φαναρονισμούς, εντούτοις, φορές - φορές υποκινούν κινητοποιήσεις, επεκτείνοντας τις διαφωνίες τους από τη Βουλή και τα γραφεία τους, στους χώρους δουλιάς και στους δρόμους. Καλούν γενικές ή κλαδικές απεργίες, πορείες, και βγάζουν βαρύγδουπους λόγους στις πλατείες. Χρειάζεται άλλωστε να επιβεβαιώνεται και κάπου - κάπου η αναγκαιότητά τους και να εκτονώνονται η τυχόν συσσωρευμένη αγανάχτηση και αγωνιστική διάθεση.

Βέβαια το αποτέλεσμα είναι μηδέν για τους εργαζόμενους, οι οποίοι, οδηγούνται στην απογοήτευση και στην παθητικότητα «Το όλοι ίδιο πούστηδες είναι» ακολουθεί το «δεν βαριέσαι, δεν γίνεται τίποτα». Οι εργατοπατέρες έχουν ήδη πετύχει στο έργο τους. Αυτοί, όπως οι βουλευτές, δικηγόροι, δικαστές, κυβερνήτες, γραφειο-

κράτες, αφεντικά, ζουν σε βάρος των εργαζόμενων και επιδιώκουν να διαβιούν την ύπαρξή τους στις πλάτες τους. Χαραμοφάδες τους λέει ο λαός και τέτοιοι είναι. Παρασιτικοί.

Ο φαρισαισμός των κομματικών νταβατζήδων, γίνεται κάθε μέρα πιο απροκάλυπτος και έτσι πιο φανερός.

Ταξική πάλη - Αλληλεγγύη - Οργάνωση - Κοινωνική απελευθέρωση

Σήμερα, το μόνο «δικαίωμα» των εργαζόμενων να παζαρεύουν σε καλύτερη τιμή την εργατική τους δύναμη στην αγορά εργασίας και να αγωνίζονται με την απεργία γιαυτό, έχει απαγορευτεί. Οι εργασιακές διαφορές παράπεμπουν στα διαιτητικά δικαστήρια υποχρεωτικά, δηλ. στους καλοπληρωμένους δικαστικές υπάλληλους.

Η σοσιαλιστική αλλαγή στην αντιμετώπιση των ταξικών συγκρούσεων εξαντλείται στην αναγνώριση της ταξικής αντιπαλότητας, κάτι που η δεξιά δια στόματος Λάσκαρη, υπουργού της Εργασίας, αρνιόταν επίμονα γιατί την είχε, και καλά, καταργήσει. Ο υπουργός εργασίας Παπαναγιώτου, σε δημόσια κουβέντα στην τηλεόραση με κάποια αφεντικά, στις 9.1.87, δήλωσε χαρακτηριστικά ότι σκοπός τους είναι να «βρεθούν τα κοινά συμφέροντα των αντίπαλων τάξεων, εργοδοτών και εργαζόμενων, για την προώθηση της εθνικής μας οικονομίας.» Αναμφίβολα για τους πολιτικούς διαχειριστές της εξουσίας των καπιταλιστών και του κράτους, πάντα έτσι ήταν. Ουδέν νεότερον.

Το παιχνίδι της νομιμότητας και της παρανομίας είναι το δικό τους πολιτικό παιχνίδι και το παίζουν με τους δικούς τους όρους, για να κερδίζουν. Οι ταξικοί αγώνες από τη στιγμή που κινούνται σε σύγκρουση με τα αφεντικά και το κράτος αυτόματα ορίζονται απ' αυτούς παράνομοι. Η δύναμη των εργαζόμενων είναι που επιβάλλει την νίκη και την αναγνώριση της νομιμότητάς τους.

Στους αγώνες πρέπει να χρησιμοποιούμε όλα τα μέσα που μπορούμε να εφεύρουμε και που θα αναγκάζουν σε υποχώρηση τα αφεντικά και το κράτος. Δεν υπάρχουν μέσα που δεν πρέπει ή δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε, εκτός από την απεργία, που πολλές φορές μπορεί να είναι άχρηστη ή αναποτελεσματική, και μπορεί να οδηγεί σε συγκρούσεις με τους άλλους εργαζόμενους κάτι που οι μεσάζοντες και διαπραγματευτές της εργατικής μας δύναμης προωθούν. Συγκεκριμένα: Φαντάζεστε τους εργάτες του Δήμου αντί να απεργούν και να συσσωρεύονται τα σκουπίδια μπρος από τα σπίτια των άλλων εργαζόμενων, όπου η δυσωδία και τα μικρόβια δημιουργούσε κινδύνους για την υγεία τους, να τα ξεφόρτωναν στα προάστια μπροστά στις βίλλες των αφεντικών και των πολιτικών τους;

Φαντάζεστε τους οικοδόμους να μπαίνουν και να καταλαμβάνουν δημόσια χτίρια, υπηρεσίες ή τη Βουλή εξαναγκάζοντας τους κρατικούς λακέδες σε υποχώρηση κι όχι σε περιφρόνηση, όπως συνηθίζουν τώρα, αφού μια απεργία και μια πορεία - βολτούλα στην Αθήνα δεν εκβιάζει κανένα, μιας και η δουλιά την ημέρα της απεργίας θα βγει με υπερωρίες ή το Σαββατοκύριακο;

Φαντάζεστε τους εργαζόμενους στις συγκοινωνίες αντί απεργίας να δουλεύουν... χωρίς εισιτήριο τις συγκοινωνίες για το λαό;

Φαντάζεστε τις προβληματικές να καταλαμβάνονται και να λειτουργούν κοινωνικοποιημένες ουσιαστικά;

Αλληλεγγύη των υπόλοιπων ταξικών συντρόφων θάχαν τέτοιες ενέργειες κι όχι εχθρότητα, όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές, και η οποία γίνεται αντικει-

μενο εκμετάλλευσης από τους ταξικούς εχθρούς.

Αυτές όμως, οι ενέργειες είναι ξεχασμένες και αναθεματισμένες από τους κρατικούς εργατοπατέρες, που προτιμούν να λένε:

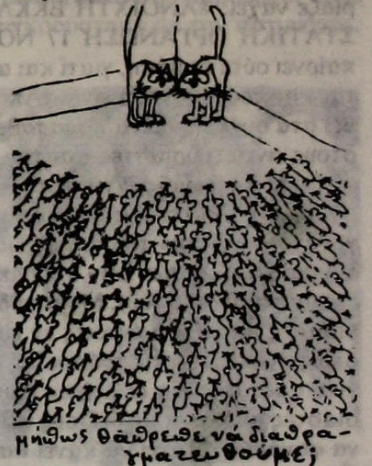
«Συμπαρασταθείτε στους απολυμένους της ΛΑΡΚΟ συνάδελφοι, γιατί θα μας πάρουν τις δουλιές μας στην οικοδομή», όπως πρόσφατα έγραψαν σε φύλλο της ομοσπονδίας οικοδόμων.

Ταξική αλληλεγγύη πούναι απαραίτητα προϋπόθεση για την επιτυχία των αγώνων και που εκφράζεται συγκεκριμένα με έμπρακτη ενίσχυση οικονομική, απεργίες συμπαραστάσης, και προσωπική συμμετοχή, οσάκις είναι αναγκαία, (ενάντια στα ΜΑΤ π.χ.) και με ηθική ενίσχυση (ψηφίσματα ή μηνύματα αλληλεγγύης).

Όποιοι σήμερα λένε: «τι με νοιάζει αν απολύεται ή κακοπερνάει ο ταξικός αδελφός μου», ας ξέρει ότι το παρόν και το μέλλον των καπιταλιστών είναι κοινά για τους μισθωτούς σκλάβους τους κι η αδιαφορία κι ο ωχαδελφισμός, ο καλύτερος σύμμαχός τους. Κι αυτό σημαίνει συνείδηση της τάξης, που καταχτιέται μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες. Συνείδησης, που δεν καταχτιέται με απειλές του στυλ:

«...μην δουλεύετε το Σαββατοκύριακο γιατί το Σωματείο θα βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να σας στείλει στο αυτόφωρο, όπου θα πληρώσετε 12.000 πρόστιμο, αφού θα κάτσετε και δυο μερούλες στο κρατητήριο». (βλ. ίδιο φύλλο ομοσπονδίας οικοδόμων).

Σήμερα ο ταξικός αγώνας δεν μπορεί να διεκδικεί μόνο καλύτερους μισθούς, επιδόματα επικίνδυνης κι ανθυγιεινής δουλιάς ή διατήρηση του στάτους κβο (του κατεστημένου) γιατί αυτά δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τις χαμένες ώρες μας, τη χαμένη ζωή μας και τα σακατεμένα κορμιά μας, στα σύγχρονα κρεματόρια του ανθρώπινου δυναμικού, στους χώρους της μισθωτής δουλιάς.

Η ταξική πάλη δεν μπορεί παρά να είναι επαναστατική πάλη, να διεκδικεί όλα τα αγαθά, γιατί όλα μας ανήκουν, αφού εμείς τα παράγουμε και η κοινωνίας της αφθονίας μας τα αρνείται σήμερα. Τα συνάζει σε αποθήκες ή τα καταστρέφει στις χωματερές ή στα πεδία των μαχών. Εκατομμύρια άνθρωποι εργάζονται σε άχρηστες και παρασιτικές εργασίες, και ώρες εργασίας πηγαίνουν χαμένες στην παραγωγή άχρηστων και πολλές φορές επικίνδυνων για την ζωή προϊόντων. Στόχος του καπιταλισμού ή διατήρηση των ωρών εκμετάλλευσης και τους κέρδους που δημιουργεί και οξύνει την ανεργία, τον πληθωρισμό, την μίζερια και την αποχαύνωση.

Έτσι η ταξική πάλη, δεν μπορεί παρά να πολεμάει τους μηχανισμούς της κοινωνίας της βαρβαρότητας, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης και να αγωνίζεται για μια κοινωνία ανθρώπινης δημιουργίας, ελευθερίας, ζωής, έρωτα.

Για να πετύχει ο αγώνας αυτής, αναγκαία είναι η δημιουργία οργάνωσης, που θα αποτελείται από τους ίδιους τους ανθρώπους της εργασίας, που θα αποφασίζουν στις γενικές συνελεύσεις αυτόνομα και θα χρησιμοποιούν εκλεγμένους και ανακλητούς αντιπρόσωπους, όταν κι αν είναι αναγκαίο, χωρίς κανένα ειδικό προνόμιο ή μιστό, εκτελεστικά όρ-

«Κύριε φύλαγέ με από τους φίλους μου... τους εχθρούς μου τους κανονίζω μόνος μου»

«του έρριξα τρεις σφαίρες, μια στο στόμα για τις βρωμιές που ξέρναγε, μια δεύτερη στο δεξί μπράτσο, στο ύψος της ομοπλάτης και μια τρίτη στο κλειδοκόκκαλο, σουβενίρ των συκοφαντικών γραπτών του»

(από γράμμα του Ζακ Μερσίν, μετά την εκτέλεση του Ζακ Τιλιέ, δημοσιογράφου του «Μινιτ» που έστειλε στην «Λε Ματέν» «Λ'ωρρόρ» και «Λιμπερασιόν».

«...ανήκεις σ' αυτή τη ράτσα ατόμων αρκετά δειλών, που χρησιμοποιούν την πένα τους για να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους ή για να κρύψουν τα συμπλέγματα κατωτερότητάς τους, δείχνοντας μια επιθετική ηλιθιότητα...»
(Από γράμμα του Ζακ Μερσίν στον δημοσιογράφο Ζακ Ντερο-ζύ)

Μετά τα όσα συγκεκριμένα γράφτηκαν στην προηγούμενη ΔΟΚΙΜΗ για τη δημοσιογραφική φαντασία σχετικά με τη «ΓΙΑΦΚΑ» (βλ. άρθρο) ήρθε μια «αναλύσαρα», μισής σελίδας, από το Γ. Μαύρο, στην Κυριακ. Ελευθεροτυπία 4/1/87. Κατά τη γνώμη μας η «αναλύσαρα» δεν εγράφη παρά για την προτελευταία της παράγραφο:

ΕΙΝΑΙ να εύχεται κανείς ότι η «Επαναστατική οργάνωση 17 Νοέμβρη», προς την οποία κυρίως απευθύνονται αυτοί οι καταδοτικοί χαρακτηρισμοί, γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα ώστε αυτή η εξουσιαστική βία ορισμένων... αντιεξουσιαστών να μην αποδειχτεί, εκτός από ηλιθία, και επικίνδυνη.

Περιδείξ ο δημοσιογράφος από τα όσα του καταμαρτυρούσε το άρθρο για το πρωτοσέλιδο επικίνδυνο παραμύθι του, έσπευσε να απολογηθεί έμμεσα, πλην σαφώς. Ολονυχτίς «ιδρωκόπησε» να τη γράψει, μόλις του ενεχείρησε ο «ΚΑΛΗΜΕΡΑ, ΚΥΡΙΕ ΠΡΟΕΔΡΕ» την εφημερίδα μας. Βιάστηκε ο κύριος Μαύρος να παραδώσει το γραφτό του σε λίγες ώρες στον εργοδότη του, για να προλάβει την Κυριακάτικη έκδοση. (Μάλλον βοηθήσαμε να βγάλει το μεροκάματό του, αν και δεν φαίνεται ευγνώμονας γι' αυτό. Αλλά, εδώ λείπει η αιδώς, θα λείψει κι η αχ(ιστία;) Βιαστική, λοιπόν, η «αναλύσαρα» και κατά συνέπεια πρόχειρη. Γραμμένη ολοφάνερα από αίσθημα πανικού (γιατί άραγε;) και μίσους (αυτό το καταλαβαίνουμε) η έκθεση των ιδεών του, άλλο τίτλο ταίριαζε νάχει: «ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ». Βέβαια δεν παίρνει ούτε τη βάση, γιατί και ανιστόρητη αποδεικνύεται και κουτοπόνηρη είναι. Αποφεύγοντας να απαντήσει στα συγκεκριμένα προσπαθεί να ρίξει τη λάσπη του στους αντιεξουσιαστές και τον αντιεξουσιασμό.

Ο επί πληρωμή τεχνικός της εξουσίας της παραπληροφόρησης κάνει μια παγκόσμια και εσωτερική -στο γόνατο- «μελέτη» του αντιεξουσιασμού και των αντιεξουσιαστών, αυτών των «τεχνικών της εξουσίας!» (το θαυμαστικό δικό του). Με ταχυδάκτυλουργίες και αφορισμούς μπερδεύει έννοιες εν είδη αχταρμά, ή μάλλον όπως ανακατεύει τις τράπουλες στα διάφορα χαρτοπαίγνια από τα οποία δε λείπει. Αντικρατιστές - αντιεξουσιαστές ανάκατα με δεξιούς φιλελεύθερους και κόκκινα φανάρια. Φτάνει να κάνει και στατιστική διαβάθμιση της καταστολής (πρώτη η Γερμανία, δεύτερη η Γαλλία, τρίτη η Ελλάδα). Σα μέγεθος μέτρησης, ίσως να χρησιμοποιεί το μεγαγκλόμπ. Μόνο το διάγραμμα καταστολής λείπει από τη βαθυσκόχαση «ανάλυσή» του. Καρεκλοκένταυρος,* φύσει και θέσει γράφει: «ο αντιεξουσιασμός εκφράζεται από άτομα χωρίς υλικές α-

νάγκες και με συγκεκριμένες κοινωνικές καταβολές» - Έχετε διαβάσει μεγαλύτερη αναλυτική μπουρδα απ' αυτή; Εκφράζεται δηλ. από άτομα με άυλες ανάγκες, τα οποία θα 'πρεπε να προέρχονται από συγκεκριμένες κοινωνικές καταβολές; Και παρακάτω τολμάει, ο εν λόγω παρασιτικός και επιβλαβής για την κοινωνία των ανθρώπων κύριος, να γράφει για «παραγωγή και ιδρώτα», που η μόνη σχέση του μ' αυτές τις λέξεις είναι η παραγωγή επικίνδυνων αρλουμπολογιών και ο ιδρώτας απ' τα κλοριφέρ και τις δερμάτινες πολυθρόνες.

Ακόμα: «στην Ελλάδα δεν έχει ακούσει προς το παρόν νάχει συμβεί», οι αντιεξουσιαστές-αναρχικοί να «βάλλουν κατά των βιομηχάνων» και να ασχολούνται με «σύγχρονα προβλήματα, όπως λ.χ. το Οικολογικό». Δεν αξίζει τον κόπο να αντικρύσουμε τέτοιου είδους «απόψεις», γιατί η ιστορική πραγματικότητα είναι η ζωντανή διάψευση των εναγωνίως ανευρεθέντων εντός λίγων ωρών «επιχειρημάτων» στα κομπιούτερ της εταιρείας του εν λόγω, ιδρωκοπούντος παραγωγού. Ας αφήσει, λοιπόν, το χαρτοκλέψιμο και ας μάθει, ότι η **μερικότητα ανήκει στους μεταρρυθμιστές, η συνολικότητα της κοινωνικής κριτικής και πράξης γίνεται από τους αντιεξουσιαστές-αναρχικούς.**

Ο καλός μας, φαίνεται να μπερδεύει την 17 Νοέμβρη (που πράγματι πρέπει να γνωρίζει τον εν λόγω αναλυτή της και δεν έχει ανάγκη «καταδοτικών χαρακτηρισμών») με το αντιεξουσιαστικό-αναρχικό έντυπό μας. Διατελεί, άραγε μόνον εν συγχίσει; Ή φρόντισε να πληροφορηθεί για τις απόψεις της ΚΥΠ σχετικά με κάποιους από μας;

Όσον αφορά τις «σταλινικές εκκαθαρίσεις τύπου Μπέρια και Μακάρθου» που δήθεν εμείς απειλούμε, καλά θά 'κανε να μην αναφέρει ο θαυμαστής και απολογητής των ανά τον κόσμο επιχειρήσεων των φίλων του στην Κα Γκε Μπε. Γιατί η μνήμη μας είναι αρκετά δυνατή ακόμα για να υπενθυμίσουμε τον «ιδρώτα», την «αγωνία», τους «κίνδυνους» με τους οποίους υπερασπίστηκε την «ισλαμική επανάσταση» από τους «συκοφάντες» της και μάλιστα σε συνέχειες, πριν σχεδόν 6 χρόνια από τις σελίδες της Ελευθεροτυπίας. Και θυμόμαστε πόσο γλαφυρά μας περιέγραψε τα μεγαλεία των Ιμάμηδων και των Μουλάδων και τα επαναστατικά επιτεύγματά τους, ώστε στη συνέχεια με δυσκολία πιστέψαμε τις ανατριχιαστικές και ντοκουμενταρισμένες λεπτομέρειες για τις σφαγές, τα βασανιστήρια, τις απάνθρωπες εκτελέσεις σε βάρος των αντιπάλων του «ιερού» καθεστώτος, όπως και τις μαζικές σφαγές χιλιάδων παιδιών και αόπλων γυναικών στα πεδία των μαχών του ΙρακινόΠερσικού πολέμου. Και θυμόμαστε αρκετά καλά και τα αντίστοιχα άρθρα του υποστηρίχτη της Σοβιετικής εισβολής και των ανδρείκελων κυβερνητικών Αφγανών, που δήθεν έφεραν την πρόοδο στο Αφγανιστάν με τα τανκς και τη μαζική εξολόθρευση των αντιστεκόμενων.

Αλλά αυτό που δεν θυμόμαστε είναι να απευθύνει μέσα στα έξη αυτά χρόνια μια έστω συγγνώμη ή τουλάχιστον ένα διορθωτικό κείμενο, που να δικαιολογεί την τόσο απροκάλυπτη υποστήριξη σ' ένα τόσο βάρβαρο και

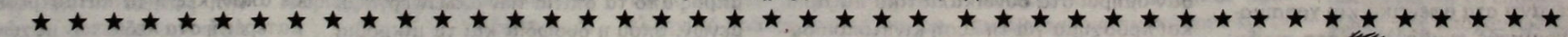
εξευτελιστικό καθεστώς, όπως των Ιμάμηδων και σε μια χουντική κυβέρνηση, όπως αυτή του Αφγανιστάν. Αλλά οι Φενταγίν, οι Μουτζαχεντίν, ο Πέρσιος Λαός, οι Κούρδοι μαχητές, και ο Αφγανικός λαός, που γνώρισαν στο κορμί τους και με το αίμα τους την πρόοδο και την «ανθρωπιά» των ειδώλων του Γ. Μαύρου, είναι πολύ μακριά για να φτάσει αυτόν τον κύριο η αγανάχτησή τους. Γι' αυτόν όλη η ιστορία ήταν ένα ταξίδι μ' όλα τα έξοδα πληρωμένα, με επιπλέον επίδομα εκτός Ελλάδας, και με ποιός ξέρει πόσα ακόμα τυχερά από τις υπηρεσίες από τις οποίες πήγαινε συστημένος. Τη λήθη, λοιπόν, για τα γραφόμενά του ας προσπαθεί νάχει ως μόνο του άλλοθι, κι όχι να προκαλεί θρασύτατα. Άλλωστε ο υποκριτικός θαυμασμός του για τον αντιεξουσιασμό όπως αφήνει να εννοηθεί όταν γράφει ότι «ο αντιεξουσιασμός είναι μια υγιής κοινωνική αντίδραση στα αδιέξοδα του σύγχρονου κράτους και των θεσμών του» δεν μας προξενεί έκπληξη, γιατί δεν είναι παρά ο Δούρειος ίππος για να τον πολεμήσει στο πρόσωπο των σημερινών εκφραστών του αντιεξουσιαστών και της ΔΟΚΙΜΗΣ, που ούτε καν τολμάει να την αναφέρει συγκεκριμένα και που, κατά τη δόλια έκφρασή του, «διεκδικεί την αποκλειστικότητα του αντιεξουσιαστικού λόγου». Αλλά ο φανερός φασισμός του είναι ισχυρότερος από τον έρποντα στο υποσυνείδητό του αντιεξουσιασμό» (βλ. 2η παράγραφο «ανάλυσης»).

Σαν επίλογος

Ο εν λόγω γνώστης της αλήθειας πολλά φαίνεται να αγνοεί. Αναφερόμενος στον Ντούτσκε και στο ρόλο του «Σπρίγκερ» στην εξόντωσή του, ισχυρίζεται ότι στην Ελλάδα ο τύπος δεν παίζει αυτό το ρόλο, γιατί δήθεν η Ασφάλεια εδώ λειτουργεί διαφορετικά, και κρατάει τις πληροφορίες αποκλειστικά για αυτήν κ.λ.π.

Δυό πασίγνωστες περιπτώσεις θα αναφέρουμε μόνο, που αναρούν το ψέμμα αυτό και που ο Φιλισταίος Γ. Μαύρος μάλλον «ποιεί την νήσσαν», κοινώς «κάνει την πάπια». Την περίπτωση της δολοφονίας του γιατρού Τσιρώνη και το ρόλο του ΒΗΜΑτος σ' αυτήν με το γνωστό πρωτοσέλιδο, που παρότρυνε το κράτος να τον εξοντώσει. Και την περίπτωση των «υπόπτων» για τη συμμετοχή στην «17 Νοέμβρη», του συναδέλφου του Γ. Βότση και μερικών άλλων επωνύμων, που κατάγγειλαν σαν υποβολιμαίο από την Ασφάλεια και την ΚΥΠ άρθρο της Κ. Ελευθεροτυπίας και μήνυσαν τον διευθυντή της Σκούρα, και τους συναδέλφους του Γ. Φιλιππάκη και Σ. Καρατζαφέρη. (Τι δημοσιογράφος είσαι Μαύρε μου, που αγνοείς τι γίνεται στο διπλανό σου γραφείο και θες να πληροφορήσεις και για πράγματα, που σου υποβάλλονται από τις αγαπητές υπηρεσίες του ομολογού σου Ντάνου;) Αυτές οι δυο περιπτώσεις μας επιβεβαιώνουν έτσι τώρα, όπως και τότε..... ότι η **έλλειψη αιδούς συμβαδίζει με την ύπαρξη θράσους.**

* Καρεκλοκένταυρος: αυτός που από το καθιστό έχει γίνει ένα με την καρέκλα του, μισός άνθρωπος - μισός καρέκλα, όπως οι Κένταυροι από την ιππασία είχαν γίνει μισοί άνθρωποι μισοί άλογα.

Απο την απεργία των εργατων που δουλευουν στους Δημους

1. Συλλαμβάνεται στις 17.12 ο Κλέαρχος Συμυρναίος στην Ομόνοια σε επεισόδιο με τους μπάτσους, που έχουν επιτεθεί σε απεργούς και συμπαραστάτες. Οδηγείται στο 4ο αστυνομ. τμήμα Ομονοίας όπου όταν δηλώνει ότι είναι οικοδόμος χειροτονείται άγρια. Όταν στη συνέχεια θα διαπιστωθεί απ' την ταυτότητά του η φοιτητική του ιδιότητα, η συμπεριφορά των μπάτσων αλλάζει προς το καλύτερο. Κι όταν έρχεται το σήμα απ' την ασφάλεια (μάλλον απ' τη γνωστή υπηρεσία για τους αναρχικούς) ότι είναι αναρχικός, εδώ είναι που συμβαίνει το απίστευτο. Η συμπεριφορά είναι ευγενικότατη. Και για να μην παρεξηγηώμαστε: Η ευγένεια ήταν αποτέλεσμα του φόβου. Αναρχικός κακοποιημένος γιατί υποστήριζε αγωνιζόμενους απεργούς είναι γι'

αυτούς άσχημο μέρδεμα. Φαντάζεστε δηλαδή να κατέβουν και οι αναρχικοί μαζί με τους απεργούς γιατί είναι φυλακισμένος και κακοποιημένος σύντροφός τους; Μέρδεμα, στρατηγέ μου. Βέβαια σ' άλλη περίπτωση το γεγονός ότι ο συλληφθείς ήταν αναρχικός θα ήταν σε βάρος του, αλλά εδώ αλλάζει το πράγμα. 2. Την επόμενη μέρα 18.12 οδηγούνται στο αυτόφωρο οι απεργοί, που συνελήφθησαν στις χωματερές και ο προαναφερθείς σύντροφος. Οι δικηγόροι της Ομοσπονδίας θα ζητήσουν τριήμερη αναβολή, γνωρίζοντας ότι η διοίκηση βρίσκεται στα πρόθυρα της συμφωνίας με τον Κουτσόγωργα για το λύσιμο της απεργίας. Προπαγανδίζουν στους εργατές το τριήμερο για να α-

ναγκάσουν τη βάση, να αποδεχτεί de facto το σπάσιμο της απεργίας. Λένε στους εργατές πως θα αρθεί η κράτηση, αν και γνωρίζουν το αντίθετο. Σύντροφοι που παρευρίσκονταν στο δικαστήριο υποστήριζαν ότι αυτή η ταχτική θα σπάσει την απεργία σπέρνοντας την ηττοπάθεια στους εργατές. Οι εργατές πιστοί στην Ομοσπονδία δέχονται να ζητήσουν τριήμερη αναβολή. Ο εισαγγελέας προτείνει τη συνέχιση της κράτησης μέχρι τη Δευτέρα 22.12. Τέσσερις ώρες αργότερα κι ενώ το Ε.Κ.Α., τα σωματεία των οικοδόμων και πολλά άλλα καλούν σε πανεργατική απεργία συμπαράστασης τη Δευτέρα 22.12 - η ομοσπονδία λύνει την απεργία μετά από προφορικές υποσχέσεις του Κουτσόγωργα ότι τα αιτήματα θα ικανοποιηθούν. Την επόμενη μέρα

ξαναοδηγούνται στο αυτόφωρο όλοι οι συλληφθέντες, ζητώντας την αρση της κράτησης. Πράγμα που γίνεται μια και η απεργία έχει λήξει. Να λοιπόν πως το κράτος χρησιμοποίησε τους απεργούς σαν όμηρους για να διαπραγματευτεί το τέλος της απεργίας. Αξιοσημείωτο επίσης είναι το πόσο ανεξάρτητα λειτουργήσε η ομολογουμένως ανεξάρτητη δικαιοσύνη.

3. Στις 30.12 θα γίνει τελικά η δίκη. Στο δικαστήριο η γραμμή είναι το κουκούλωμα της υπόθεσης. Όλοι περνούσαν, κανείς δεν βάρεσε. Κατά τύχη έπεσαν οι μπάτσοι πάνω στους απεργούς και τυχαία έπεσαν σε κάποιες τρύπες και τσαλακώθηκαν. Κανείς δεν ανέφερε ότι είναι δικαίωμά τους να υποστηρίξουν την απεργία τους με όποιο μέσο διέθεταν, άρα και με τη βία, αφού βία τους ασκούσαν. Δικαστές και δικηγόροι μεσολαβητές της ταξικής πάλης προσπάθησαν να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους. Την εργασιακή ειρήνη.

4. Ο υπαστυνόμος των ΜΑΤ Λεωτ. Κόνιαρης που συνέλαβε τον Κ.Σ. δήλωνε: «Σαν φοιτητή

Τα χημικά

Τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί μια έντονη κινητοποίηση από ειρηνιστικές και άλλες οργανώσεις ενάντια στα πυρηνικά όπλα, ενώ ταυτόχρονα η απειλή ενός πυρηνικού πολέμου μεγαλώνει. Φαίνεται όμως ότι το θέμα μιας πυρηνικής έκρηξης — που τόσο συχνά προβάλλεται στην τηλεόραση και στον κινηματογράφο — ευαισθητοποιεί περισσότερο το κοινό που σπεύδει ν' αντιδράσει. Εκείνο, όμως, που αγνοεί ο κόσμος είναι η ύπαρξη και, προπάντων, η χρησιμοποίηση των διάφορων χημικών και βιολογικών όπλων που, αν και είναι λιγότερο θεαματικά μπορούν ν' αποδειχτούν εξίσου καταστροφικά με τους πυρηνικούς πυραύλους.

Γιατί όμως τόσο σιγή γύρω απ' αυτά τα όπλα; Όλοι ξέρουμε ότι ένας πυρηνικός πόλεμος θα έχει σαν αποτέλεσμα τ' ολοκαύτωμα της γης. Είναι επίσης αλήθεια ότι ζούμε στη σκιά αυτής της απειλής που κρέμεται σα δαμόκλεια σπάθη πάνω απ' τα κεφάλια μας. Ακόμα και κείνοι που κατασκευάζουν αυτά τα όπλα, γνωρίζουν ότι κανένα αντιπυρηνικό καταφύγιο δεν τους σώζει. Είναι ακόμα αλήθεια, ότι η ανθρωπότητα υποφέρει από το φόβο της πυρηνικής καταστροφής, κάτι που οι εξουσιαστές χρησιμοποιούν για να εκβιάζουν τους λαούς.

Πίσω απ' όλ' αυτά, κρύβεται η ιδέα του «περιορισμένου χημικού-πυρηνικού πολέμου». Μιας, δηλαδή, πυρηνικής σύρραξης που δε θ' απειλεί να καταστρέψει ολόκληρο τον πλανήτη και που θα μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή. Ενός πολέμου που δε θα είναι πια μια μακρινή απειλή αλλά μια πολύ πιθανή πραγματικότητα.

Έτσι λοιπόν οι διάφοροι στρατιωτικοί συνασπισμοί έχουν δώσει ιδιαίτερη βαρύτητα στην ανάπτυξη όπλων για «περιορισμένο πυρηνικό-χημικό πόλεμο». Στόχος του ΝΑΤΟ σήμερα είναι να καταστεί ικανό να διεξάγει μια «περιορισμένη κλίμακας» σύρραξη. Γι' αυτό κι έχει δώσει τόση σημασία στην παραγωγή και βελτίωση των ΜΙΝΙ-ΝΥΚΕΣ. Από την άλλη, οι στρατοκράτες του Συμφώνου της Βαρσοβίας, φαίνεται να 'χουν προχωρήσει περισσότερο προς την κατεύθυνση των χημικών όπλων. 200.000 τόνοι τοξικών ουσιών βρίσκονται αποθηκευμένοι τόσο στα Σινοσοβιετικά σύνορα, όσο και στην Ευρώπη, ενώ κάθε μονάδα του Σοβιετικού στρατού διαθέτει το όχημα ΤΜΣ-65, ειδικό για την απολύμανση υλικού και οχημάτων. Στη Γαλλία πάλι, 1200 στρατιώτες εκπαιδεύονται κάθε χρόνο στο χημικό-βιολογικό πόλεμο, εφ' όσον η χώρα διαθέτει ήδη 5.000 τόννους χημικών ουσιών.

Ας ληφθεί υπ' όψιν ότι ένα κιλό απ' αυτές τις ουσίες μπορεί να εξοντώσει μέχρι 4.000.000 ανθρώπους. Τέλος, η δήλωση του πρώην υπουργού άμυνας της Βρετανίας, Φράνσις Πημ, στις 16/12/80 δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφισβήτησης αυτής της νέας πραγματικότητας. Συγκεκριμένα είχε πει: «Λαμβάνω περισσότερο υπ' όψιν την πιθανότητα μιας χημικής επίθεσης. Η μόνη λύση που βλέπω είναι να μπορέσουμε να... εκδικηθούμε» (!!!)

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

Ο Ρόμπιν Κλαρκ στο βιβλίο του «Όλοι πέφτουμε κάτω» περιγράφει τι έγινε το 1915 όταν οι Γερμανοί εξαπέλυσαν την πρώτη τους μεγάλη επίθεση με δηλητηριώδη αέρια:

«...Το αποτέλεσμα ήταν τρομαχτικό. Η χλωρίνη είναι ένα πρασινοκίτρινο αέριο με μια έντονη στυφή μυρωδιά. Προκαλεί έντονο ερεθισμό στους πνεύμονες και αν κάποιος το εισπνεύσει σε αναλογία μεγαλύτερη του ενός προς 10.000 για ένα ή δυο λεπτά, πεθαίνει. Οι Γερμανοί είχαν ελευθερώσει το αέριο σ' ένα μέτωπο τεσσάρων μιλίων...

Ολόκληρη η αντίσταση σε βάθος μερικών μιλίων είχε παραλύσει. Είχαμε περίπου 5.000 νεκρούς και 10.000 τραυματίες...

Συνολικά ένα εκατομμύριο απώλειες ήταν ο απολογισμός της χρησιμοποίησης των αερίων μεταξύ του 1915-1918. Αλλά αν συγκρίνουμε αυτά τα αέρια του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, όπως τη «χλωρίνη» και το «mustard-gas» με τα σημερινά τοξικά αέρια, είναι σα να συγκρίνουμε τα σύγχρονα πυρηνικά όπλα με τα βλήματα πυροβολικού του περασμένου αιώνα.

Στη συνέχεια μπορούμε να καθορίσουμε τρία ορόσημα στην ιστορία των χημικών όπλων και αερίων.

Το πρώτο ήταν η ανακάλυψη, στη Γερμανία του '36 των αερίων ΤΑΒΥΜ, ΣΑΡΙΝ και ΣΟΜΑΝ. Έχουν χαρακτηρισθεί σαν «φορείς γρήγορου θανάτου τρομερής ισχύος», ενώ κάθε αναφορά στη χρησιμοποίησή τους στους θαλάμους αερίων των στρατοπέδων εξόντωσης περιττεύει, μια και είναι λίγο-πολύ γνωστό σ' όλους μας. Η Πέρρυ Ρόμπινσον, σ' ένα από τα βιβλία της για τα χημικά και βιολογικά όπλα, περιγράφει τα συμπτώματα δηλητηρίασης από ΣΑΡΙΝ:

«...Ενός σχετικό μη ενεργητικού ατόμου που εκτίθεται σε 15mg/m³ για ένα λεπτό, τα μάτια του αλλοιωρίζουν, θολώνουν και πονούν. Αυτό μπορεί να κρατήσει για μια βδομάδα ή και περισσότερο. Στα 40mg/m³ για ένα λεπτό, τα συμπτώματα είναι: «σφίξιμο» στο στήθος, αναπνευστικές δυσκολίες, βήχας, παραμιλητά, γενική αδιαθεσία, ξινίλες και μυϊκοί σπασμοί. Στα 55mg/m³ για ένα λεπτό, το άτομο νιώθει ένα πολύ δυνατό σφίξιμο στο στήθος, φοβερό πόνο, κάνει εμετούς, έχει κράμπες, τρεμούλιασμα και χάνει τον έλεγχο των εντέρων του. Στα 70mg/m³ για ένα λεπτό, το άτομο παθαίνει σπασμούς, λιποθυμεί, παραλύει και σε λίγο πεθαίνει...»

Το 1945 οι Γερμανοί είχαν αποθηκευμένους 12.000 τόννους ΤΑΒΥΜ και είχαν κάνει αρκετή δουλειά πάνω σ' άλλα «αέρια νεύρων». Στο τέλος του Β' Παγκόσμιου, οι Σοβιετικοί κατάσχεσαν αυτά τ' αποθέματα τα οποία αποτέλεσαν τη βάση των δικών τους χημικών όπλων.

Το δεύτερο ορόσημο στην εξέλιξη των χημικών όπλων ήταν η ανακάλυψη από τους Βρεττανούς των «φορέων V» το 1955. Αυτοί αποτελούν μια νέα «γενιά» αερίων νεύρων, που είναι λιγότερο κτητικά και η επαφή τους με το δέρμα φαίνεται ανώδυνη. Το παραμικρό, όμως σταγονίδιο μπορεί να προκαλέσει το θάνατο. Η ανακάλυψη του «φορέα V» πρόσθεσε ένα νέο παράγοντα στον χημικό πόλεμο: την ολόσωμη προστατευτική στολή.

Οι Βρεττανοί φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία κι έσπευσαν πρώτοι να κατασκευάσουν και να εξάγουν, ακόμη και στις ΗΠΑ, τις καλύτερες σε ποιότητα προστατευτικές στολές, αναπνευστήρες, ανιχνευτές αερίων και συστήματα συναγερμού. Είναι γνωστό ότι από το 1965 η ΕΣΣΔ μπορούσε κι αυτή να κατασκευάσει τέτοια αέρια αν και το κυριότερο χημικό όπλο τους είναι μια παραλλαγή του χιτλερικού ΣΟΜΑΝ, το VR-55.

Στα μέσα του '60 έγιναν μερικές έρευνες για χημικά όπλα που θα μπορούσαν να εξουδετερώσουν ολόκληρα στρατεύματα για αρκετές ώρες ή μέρες και που θα είχαν πολύ χαμηλή πιθανότητα να προκαλέσουν θανάτους. Παραίσησιογόνα τύπου LSD και ένα φορέας που ονομάζεται ΒΖ είχαν αποθηκευθεί για ένα διάστημα στις ΗΠΑ και χρησιμοποιήθηκαν στο Βιετνάμ. Γενικά όμως τ' αποτελέσματα αυτών των όπλων είναι δύσκολο να προβλεφθούν, άρα και να ελεγχθούν, γι' αυτό εγκαταλήφθηκαν πολύ γρήγορα.

Το αέριο CS πρωτοκατασκευάστηκε κι αυτό στην Αγγλία, στο Πόρτον Ντάουν, στα μέσα στην δεκαετία του '50 και χρησιμοποιήθηκε (πού αλλού;) στο Βιετνάμ. Είναι ακόμα το κυριότερο αέριο — αν και απαγορευμένο — από διεθνές συμβάσει — που χρησιμοποιούν οι δυνάμεις καταστολής των περισσότερων χωρών.

Όπλα

(Η Ελληνική Αστυνομία χρησιμοποιεί το ερεθιστικό βλήμα ΜΚ 11560 CS και τη χειροβομβίδα Νο 519 CS, που εκτός από το ερέθισμα των ματιών προκαλούν βήχα και φτάρνισμα).

Το αποκορύφωμα όλων των ανθρωπίνων τερατουργημάτων είναι, μαζί με τη βόμβα νετρονίου, το πασίγνωστο αέριο «Agent Orange». Πρόκειται για ένα μίγμα διοξίνης που επηρεάζει το γεννητικό σύστημα του ανθρώπου με μόνο αποτέλεσμα τερατογενέσεις!!!

Το τρίτο σημείο-σταθμός στην εξέλιξη των χημικών όπλων είναι τα δυαδικά συστήματα για τα οποία πολύς λόγος έγινε τελευταία. Το νέο στοιχείο είναι η απλότητα στη χρησιμοποίηση, μεταφορά και αποθήκευσή τους.

Σ' αυτό το σύστημα, δύο διαφορετικά χημικά συστατικά υπάρχουν σε δυο διαφορετικούς και στεγανά χωρισμένους θαλάμους μες στο ίδιο βλήμα. Όταν ο πυραυλος εκτοξευτεί, τα δυο στοιχεία έρχονται σ' επαφή και αντιδρούν σχηματίζοντας το δηλητηριώδες αέριο.

Κατά την αποθήκευσή τους, ο ένας από τους δυο θαλάμους μπορεί ν' αποσυνδεθεί και να τοποθετηθεί σε διαφορετικό χώρο. Έτσι, αφού μας έπεισαν ότι δεν υπάρχει κίνδυνος ατυχήματος, δεν βλέπουν το λόγο γιατί να μην τα κατασκευάζουν.

ΤΑ ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΟΠΛΑ

Τέλος, τα βιολογικά όπλα είναι κι αυτά χημικά όπλα μόνο που έχουν να κάνουν με ζωντανούς μικροοργανισμούς αντί με ανόργανες χημικές ουσίες και στόχους τους είναι να προκαλέσουν επιδημίες σ' αντίπαλα στρατεύματα και στον άμαχο πληθυσμό. Έτσι, για παράδειγμα, ένα βλήμα μπορεί να προκαλέσει πανούκλα ή ευλογιά ή χολέρα. Πάντως, πολύ λίγα πράγματα έχουν γίνει γνωστά για τα βιολογικά όπλα. Το σίγουρο είναι ότι οι ίδιοι οι κατασκευαστές δεν γνωρίζουν ποια θα είναι τ' αποτελεσμά τους, πράγμα που δεν τους βοηθά στο να προστατέψουν τα δικά τους στρατεύματα.

ΟΙ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Ηδη τα τελευταία χρόνια έρχονται στη δημοσιότητα πληροφορίες σχετικά με τη χρησιμοποίηση χημικών όπλων στον Περσο-Ιρακινό πόλεμο, στο Αφγανιστάν από τους Σοβιετικούς και παλιότερα στο Λάος, στην Καμπότζη και στο Βιετνάμ από τους Αμερικανούς. Όλες οι διακρατικές συμφωνίες απαγόρευσης τέτοιων όπλων αποδείχτηκαν σαπυνοφουσκές αφού μοναδικό σκοπό είχαν να καθησυχάσουν την κοινή γνώμη, που τόσο πολύ συγκινείται από τα καμώματα της διεθνούς διπλωματίας.

Η περίφημη συνθήκη της Γενεύης του 1925, που υπογράφηκε αμέσως μετά τον τρόπο που προκάλεσε η για πρώτη φορά στην ιστορία, χρησιμοποίηση χημικών όπλων στον Α' Παγκόσμιο, δεσμεύει τις χώρες που την συνυπέγραψαν μεταξύ τους οι ΗΠΑ και οι ΕΣΣΔ — να μην χρησιμοποιήσουν σε πόλεμο «...αέρια που προκαλούν σοκ, δηλητηριώδη ή άλλα αέρια καθώς και οποιοδήποτε βιολογικό όπλο...». Φυσικά η συνθήκη δεν εμπόδισε το 1935-36 τους Ιταλούς να χρησιμοποιήσουν το περίφημο «Muskard-gas» («αέριο-μουστάρδα») στην Αβυσσηνία, ούτε και θα εμπόδιζε τον Χίτλερ να χρησιμοποιήσει μαζικά στο μέτωπο τα «αέρια-νεύρων» ΤΑΒΥΜ και ΣΑΡΙΝ αν δεν τον προλάβαινε το τέλος του πολέμου.

Από την άλλη το πρωτόκολλο της συνθήκης αναφέρει: «...απαγορεύεται η χρησιμοποίηση σε πόλεμο...» Έτσι, αν ένα κράτος δεν έχει κυρτήσει επίσημα τον πόλεμο σ' ένα άλλο — πράγμα που σχεδόν συμβαίνει πάντα σήμερα — θεωρητικά μπορεί να χρησιμοποιήσει ό,τι υπάρχει στη διάθεσή του, ταυτόχρονα το ίδιο πρωτόκολλο εξαιρεί τα εμπρηστικά όπλα, όπως τις ναβάλμ που προκάλεσαν περισσότερους θανάτους στην Ιαπωνία κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, από τις δυο ατομικές εκρήξεις στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. (Ηρμείστε! άλλο να σκοτωθείς, από αέρια και άλλο από... ναβάλμ!!!).

Ούτε και η συνθήκη για τα Βιολογικά όπλα το 1972 κατάφερε τίποτα, μιας και τα κράτη που τη συνυπέγραψαν δεσμεύτηκαν «...κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες να μην αναπτύξουν, παράγουν, αποθηκεύσουν ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο αποκτήσουν ή διατηρήσουν χημικά ή βιολογικά όπλα ή πυραύλους που μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε πόλεμο...»

Τα κράτη όμως αυτά μπορούσαν να παράγουν τέτοιες χημικές ουσίες για ειρηνικούς ή προστατευτικούς (!) σκοπούς.

Η ίδια συνθήκη επίσης δέσμευε τα διάφορα κράτη να επιδιώξουν την «...αποτελεσματική απαγόρευση των χημικών όπλων και να συνεχίσουν τις διαπραγματεύσεις μέχρι την πραγμάτωση αυτού του στόχου...». Φυσικά αυτές οι διαπραγματεύσεις δεν έχουν τελειωμό και στο μεταξύ κάθε λογής στρατοκράτες θ' αναπτύσσουν, θα παράγουν και θ' αποθηκεύουν εκατομμύρια τοξικών ουσιών που η μια είναι πιο επικίνδυνη από την άλλη. Η μοναδική αλήθεια σ' όλ' αυτά είναι ότι όσο υπάρχουν κράτη που υπογράφουν διακρατικές συνθήκες θα υπάρχουν και πόλεμοι. Και μέσα στον παραλογισμό του πολέμου δεν υπάρχει χώρος για κανένα κανόνα, κανένα νόμο, καμιά δέσμευση που μπορεί ν' αποτρέψει τη χρησιμοποίηση οποιουδήποτε όπλου.

ΚΥΠΡΟΣ

Σκέψεις για το χώρο στην Κύπρο

Το να μιλάς για ριζοσπαστική πρακτική στην Κύπρο μοιάζει ώρες - ώρες με κυνήγι φαντασμάτων. Τι να πεις και ποιος να σε ακούσει σε μια κοινωνία, που ζει μέσα στο σχιζοφρενικό αμάλγαμα μιας εμπορευματοποιημένης πραγματικότητας και ενός παραδοσιακού/αρχοντοχωριάτικου αλαλούμ ιδεολογίας;

Η πλήξη σε περιμένει σε κάθε γωνιά αγκαλιά με τη στενοκεφαλιά ενός κόσμου που αρνείται να δει πέρα απ' τη μύτη του. Η εξουσία/καταπίεση αναμφισβήτητη διέπει όλες τις κοινωνικές σχέσεις, απ' τις ρουτίνες της καθημερινότητας μέχρι στο θρησκευτικό κρατισμό ολόκληρης της κοινωνίας. Η ίδια η πολιτική έχει ξεφτιλιστεί πλήρως σαν όρος - η δεξιά «κάνει αντιπολίτευση στο κατεστημένο!» (και η νέα φάρα των κουλτουρέλ διανοουμένων μας τόχαψε για καλά το παραμύθι) και η «αριστερά» κατάντησε μια γελοία καρικατούρα που επιβιώνει με μπαγιάτικα και δογματικά κλισέ. Τι να πεις;

Υπάρχουν φυσικά αντιστάσεις - προσωπικές, ανθρώπινες. Αλλά πνίγονται στον κοινωνικό εξοστρακισμό, στη μοναξιά, στην καθημερινή αστυνόμευση των ματιών μιας κοινωνίας που γατζώνεται απεγνωσμένα σε φαντασιώσεις ενός ανύπαρκτου παρελθόντος - μιας ειδυλλιακής εικόνας της υπαίθρου, του χωριού. Μπροστά στην αλλοτρίωση της καθημερινότητας, φτιάχνονται χαζοχαρούμενες εικόνες για «τους παλιούς καλούς καιρούς» (τότε στο χωριό μας, στη γη μας και άλλα ανάλογα) που δημιουργούν ένα έντονο συντηρητισμό απέναντι σε κάθε τι το νέο. Και φυσικά τα τραύματα της εισβολής και της προσφυγιάς έκαναν αυτήν την κατάσταση ακόμα χειρότερη.

Και έτσι το κράτος κυβερνάει σε μια ψευτο-υπαίθρο απομονωμένων νομάδων που προσπαθούν να φτιάξουν δεσμούς κοινότητας μέσω του κουτσομπολιού και της παρελθοντολογίας.

Μπροστά σ' αυτήν την πραγματικότητα η ατομική αντίσταση πνίγεται - ακόμα και άτομα που πέρασαν απ' τη καθημερινή αντίσταση στη ριζοσπαστικοποίηση μέσω απ' τις εμπειρίες των τελευταίων 10 χρόνων, πέρασαν τελικά στη ιδιότητα και τη σιωπή. Υπήρξαν φυσικά και προσπάθειες συγκρότησης μιας κάποιας πιο συλλογικής αντίδρασης. Απ' τα μεγαλεπίβολα πλάνα των αριστεριστών για «ανασυγκρότηση του ΚΚΚ» ως τη σημερινή οικιλία διαφόρων ομάδων (αριστεριστικών, φεμινιστικών, αντιεξουσιαστικών). Υπάρχει λοιπόν κάποιος χώρος σαν πόλος αντίστασης; Όχι ακριβώς. Γιατί άμα κοιτάξει πιο κοντά οι διαφορές σ' αυτό το «χώρο» είναι ουσιαστικές.

Η εμφάνιση των αριστεριστών τη δεκαετία του 70 υπήρξε κάτι το σχετικά ελπιδοφόρο μια και άνοιξε νέους δρόμους συζήτησης και αναζήτησης. Οι σημερινές αριστεριστικές ομάδες, όμως, έχουν καταντήσει αρτηριοσκληρωμένα και αφομοιωμένα μαγαζιά ιδεολογίας και η δήθεν αντίστασή τους περιστρέφεται γύρω από ρομαντικούς παρελθοντολογισμούς, δογματικά κλισέ, και μια στενοκέφαλη λογική που φτιάχνει κύκλους αυτοεπιβεβαίωσης σε κάθε θέμα. Τόσο οι Τροτσκιστές της Έκφρασης όσο και οι Μαρξιστοενοικιακοί της Αυτοδιάθεσης έχουν καταντήσει θλιβερά παραδείγματα της ιστορικής - θεωρητικής - πρακτικής φτώχειας του αριστερισμού. Σ' άλλες χώρες τέτοιες ομάδες έχουν περάσει στο περιθώριο του χώρου σαν ιστορικά λείψανα.

Αυτές οι γραμμές, δεν γράφονται από καμιά εσωτερική ανάγκη πολεμικής. Πραγματικά θα προτιμούσα να τις απέφυγα. Προσωπικά έχω ριζοσπαστικοποιηθεί μαζί με αρκετά απ' τα άτομα που ανήκουν στον αριστεριστικό χώρο και έχω μια προσωπική εκτίμηση για αρκετούς απ' αυτούς. Εντούτοις έχουμε φτάσει μου φαίνεται σε αντίθετους πόλους. Τούτη η κριτική της λογικής και των αυταπατών στις εποχές έχουν εγκλωβίσει την αντίστασή τους έχει την ελπίδα ότι ίσως να μιλήσει σε μερικούς απ' αυτούς σαν άτομα.

Η λογική και η πρακτική του αριστερισμού (ή αριστεροεθνικισμού)

Η επιβίωση του αριστερισμού στην Κύπρο δεν είναι άσχετη με τη δυσκολία άρθρωσης ενός εναλλακτικού λόγου και πράξης σ' αυτήν την κοινωνία. Οι σημερινοί αριστεριστές ξεχνώντας τις αναζητήσεις και κριτικές μερικών χρόνων πριν, έχουν βολυτεί κάτω απ' τον ήλιο της κυπριακής ηγεμονικής ιδεολογίας, σαν κομπάρσοι του θεάματος της επίσημης πολιτικής. Οι Μαρξιστοενοικιακοί έχουν πέσει σ' ένα αθεράπευτο παρελθοντολογισμό ρομαντικοποιώντας τον φασισμό του ελληνοχριστιανισμού και ποζάρουν σαν η λαϊκίστικη αριστερή πτέρυγα της ενωτικής ακροδεξιάς! (και λέγαμε κάποτε για την ιστορική αμνησία και πολιτική σχιζοφρένεια αυτής της κοινωνίας).

Οι Τροτσκιστές της Έκφρασης με το όνειρο του εισοδισμού ψάχνουν ακόμα για την «ενότητα της αριστεράς» - φαίνεται δεν κατάλαβαν ακόμα ότι η αριστερά είναι κενό σχήμα λόγου στην κυπριακή πολιτική πρακτική. Και σίγουρα χρειάζεται αρκετός εθελουφλισμός

για να διακηρύξεις ότι είσαι η «αριστερή πτέρυγα» (με ταξικές - διεθνιστικές θέσεις) ενός μικροαστικού προσωποκρατικού κόμματος με τις πιο εθνικιστικές - σωβινιστικές θέσεις στην Κύπρο σήμερα.

Οι σημερινοί αριστεριστές παρά τις εσωτερικές τους διαφωνίες έχουν ωστόσο αρκετά κοινά στοιχεία - προϊόντα της σταδιακής αφομοίωσής τους στη λογική της κυρίαρχης ιδεολογίας. Απ' τη μια υπάρχει η μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας βασισμένη στη λογική της προτεραιότητας. Η λογική δηλαδή ότι η εξουσία πηγάζει από μια κεντρική δομή ή αντίφαση της κοινωνίας (το ταξικό ή εθνικό-θέμα) που πρέπει να αποτελεί το βασικό - κεντρικό πόλο αναφοράς σε κάθε συζήτηση ή πρακτική. Η λύση αυτού του προβλήματος αποτελεί κατά κάποιο τρόπο το «γόρδιο δεσμό» που θα οδηγήσει σε μια πιθανή κοινωνική αλλαγή - και αντιμετώπιση των άλλων θεμάτων - μορφών εξουσίας που είναι δευτερεύουσες σημασίας σ' αυτήν την ανάλυση. Έτσι άμα είναι να μιλήσεις για τη γυναικεία καταπίεση λ.χ. πρέπει να την τοποθετήσεις στα πλαίσια του γενικότερου «πρωτεύοντος θέματος» - το γυναικείο θέμα και η ένωση λ.χ. ή οι γυναίκες και ο καπιταλισμός (λες και η γυναικεία καταπίεση είναι προϊόν αυτού του οικονομικού συστήματος και μόνον). Αυτή η μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας και η συνακόλουθη λογική του «πρωτεύοντος θέματος»,

κευση της αναδόμησης διαφόρων μορφών εξουσίας στη μοντέρνα εποχή. Ενώ όλη η κοινωνία παθαίνεται και εκστασιάζεται σε σωβινιστικές υστερίες (με την απαραίτητη φιλολογία της απελευθέρωσης φυσικά) η εξουσία αποκτά πιο ισχυρές βάσεις καθώς οι πατριαρχικές φαντασιώσεις γίνονται οι βάσεις της εθνικιστικής υστερίας και το κράτος ο συλλογικός πόθος/φαντασιακός πατέρας του «έθνους». Και η λειτουργία του ελληνοενοικιακού εθνικισμού στην Κύπρο είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του ρόλου του εθνικισμού. Απ' την άλλη η μαρξιστο-λενινιστική έμφαση στη μονοδιάστατη φύση της εξουσίας (σαν προϊόν του οικονομικού συστήματος) μας έχει δώσει την ιστορική τραγωδία/έκτρωμα του «κρατικού σοσιαλισμού» με ένα αυταρχικό κράτος και ένα νέο πλαίσιο ταξικής δόμησης.

Αυτή η αναπαραγωγή και επαναθεσμοποίηση της εξουσίας από κινήματα με μια μονοδιάστατη κριτική της εξουσίας δεν είναι τυχαία, είναι προϊόν της ίδιας της λογικής και πρακτικής των δήθεν «επαναστατών». Οι αριστεριστές, οι εθνικιστές και οι λοιποί βλέπουν ότι υπάρχουν και άλλες μορφές εξουσίας. Αλλά διαλέγουν να υποβιβάσουν την σημασία τους στα πλαίσια της λογικής του γρήγορου αποτελέσματος και της απόκτησης της εύνοιας των μαζών.

Άμεσα αποτελέσματα δημιουργούνται απ' τη χρήση

Σ.Σ. ΗΡΑΚΛΕΙΟ

γνήσια προϊόντα της μαρξιστικής γενεαλογίας του αριστερισμού, όχι μόνο δεν υποβιβάζουν απλώς τη σημασία των κοινωνικών αγώνων που δεν κεντράρουν στο «κύριο θέμα» αλλά επιπλέον τείνουν να αναπαραγάγουν τη λογική της εξουσίας στην καθημερινότητα με την ιεράρχηση μορφών καταπίεσης και την αποφυγή της αντιμετώπισης της διάχυτης φύσης της εξουσίας. Γιατί η εξουσία δεν είναι απλώς έκφραση - χαρακτηριστικό μιας δομής (του καπιταλισμού ή του ιμπεριαλισμού). Η εξουσία είναι ένα διάχυτο φαινόμενο που οργανώνει τις κοινωνικές σχέσεις ιεραρχικά απ' το διαπροσωπικό (λ.χ. οικογένεια) στο μακροκοινωνικό επίπεδο του κράτους και του καπιταλισμού. Και η βάση της εξουσίας είναι η καθημερινότητα της αναπαραγωγής της - η αυταρχικότητα του πατριάρχη νοικοκυραίου, των γονιών απέναντι στα παιδιά, του δασκάλου στο σχολείο και η ταυτόχρονη υπακοή - δουλοπρέπεια απέναντι στα πρότυπα εξουσίας και στα άτομα που την εκπροσωπούν - το μάτσο, το αφεντικό, το γραφειοκράτη, το δάσκαλο κ.τ.λ.

Σ' αυτά τα πλαίσια το να ανατρέψεις τον καπιταλισμό ή να «διώξεις τον εισβολέα» δεν ανοίγει αναγκαστικά το δρόμο για μια ευρύτερη απελευθερωτική προοπτική όπως ονειρεύονται οι αριστεριστές.

Αντίθετα είναι πολύ πιθανό ένας αγώνας κεντραρισμένος σε μια μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας να ενισχύει άλλες δομές εξουσίας και να τις βοηθήσει να αναδομηθούν. Ο εθνικισμός ιδιαίτερα είναι μια ιδεολογία που έχει λειτουργήσει ιστορικά σαν δικαιολόγηση - εκλογί-

της κρατικής εξουσίας - διατάξεις και εκτελείς, δεν χρειάζεται να συζητήσεις, να πείσεις, να ψάξεις για άλλες λύσεις πέρα απ' ότι υπάρχει. Αυτά παίρνουν καιρό και απαιτούν συνεχές ψάξιμο αναζήτησης και αμφισβήτηση. Και μερικοί «επαναστάτες» θέλουν σιγουριά, σταθερότητα, επιβεβαίωση. Τα αποτελέσματα (αυταρχικές δικτατορίες «φωτισμένων ελίτ» σαν κατάληξη υποσχέσεων απελευθέρωσης) δεν είναι και τόσο παράδοξα σ' αυτά τα πλαίσια. Οι αριστεριστές και οι εθνικιστές ξέρουν την αλήθεια και το σωστό δρόμο για την απελευθέρωση και άμα δε συμφωνείς μαζί τους τόσο το χειρότερο για σένα. Η «δημοκρατία της αρετής» του Ροβεσπιέρου (που έχει εμπνεύσει τόσο τους αριστεριστές όσο και τους εθνικιστές) δεν σηκώνει διαφωνία. Και η διαφορά και εξουσία της νέας ελίτ περιβάλλεται το φαντασιακό πέπλο της ιστορικής αναγκαιότητας. Ποιος δεν έχει ακούσει το παραμύθι για τα ιστορικά στάδια. Στη Σοβιετική Ένωση είναι το υπ' αριθμό ένα κρατικό εμπόρευμα.

Μετά την «επανάσταση» οι μάζες πρέπει να σιωπούν - πριν όμως, οι αριστεριστές παρόλο το διανοουμενισμό και ελιτισμό τους, παίζουν τους άκρατους λαϊκιστές. Θέλουν τις μάζες σαν κοπάδι πίσω απ' τη ηγεσία τους και προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοιά τους κλείνοντας τα μάτια μπροστά στο φασισμό της εξουσίας στην καθημερινότητα, στην οικογένεια, στις διαπροσωπικές σχέσεις κ.τ.λ. Ο «άγιος λαός», αυτή η άμορφη μάζα είναι ο συναισθηματικός πόλος αναφοράς των αριστεριστών

συνέχεια από σελ. 6

και των εθνικιστών. Πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει τα γνωστά μπλα - μπλα - μπλα - «Αυτό θέλει ο λαός», «οι κρυφοί πόθοι του έθνους», «οι ανάγκες των μαζών» κ.τ.λ. Οι «επαναστάτες» μας εδώ παίζουν διπλό ρόλο. Απ' τη μια φιγουράρουν σαν οι ερμηνευτές των «λαϊκών πόθων» (και όποιος διαφωνεί μαζί τους δεν ξέρει τι του γίνεται) και απ' την άλλη ψάχνουν μέσα στη μιζέρια της υπάρχουσας κοινωνίας να βρουν ένα «επαναστατικό υποκείμενο», μια κοινωνική ομάδα που φαντάζονται ότι συμφωνεί εν δυνάμει μαζί τους (εργάτες - ενωτικοί) και τη ρομαντικοποιούν μέχρι αηδίας. Εκλογικεύουν την κάθε μαλακία στα πλαίσια ενός ξεφτισμένου λαϊκισμού προσπαθώντας να πείσουν τις «μάζες» και τους εαυτούς τους ότι είναι η φωτισμένη πρωτοπορία που εκφράζει τους κρυφούς λαϊκούς πόθους. Βασίζουν την ρητορική τους και τα όνειρά τους για κινήματα στον αυταρχισμό του καθώς-πρέπει πατριάρχη νοικοκυραίου, στην ανασφάλεια του μικροαστού και στην παρελθοντολογία μιας καθημερινότητας που δεν έχει φαντασία να ονειρευτεί ένα άλλο μέλλον. Και χωρίς ίσως να το καταλαβαίνουν γίνονται μέρος αυτής της μιζερής καθημερινότητας και της ηγεμονικής της ιδεολογίας. Η ιστορία του κυπριακού αριστερισμού είναι το καλύτερο παράδειγμα αυτής της θλιβερής αφομοίωσης. Και δε λέω εδώ ότι μια ριζοσπαστική κριτική και πρακτική πρέπει να αγνοεί τι γίνεται γύρω μας - και ιδιαίτερα στις ρουτίνες της καθημερινότητας. Αντίθετα απ' εδώ πρέπει να ξεκινά η κριτική και η πρακτική. Αλλά πρέπει να δούμε ότι ανήκουμε και μεις σ' αυτήν την καθημερινότητα και σ' αυτή την άμορφη μάζα που λέγεται «λαός» (που σε τελική ανάλυση δεν υπάρχει πουθενά εκτός απ' τις συναισθηματικές και ιδεολογικές φαντασιώσεις). Αν δεν ξεφύγουμε απ' τη λογική της «φωτισμένης ελίτ» που θα οδηγήσει την κοινωνία στην απελευθέρωση, θα εξακολουθούμε να εθελουφλούμε μπροστά στην πολυδιάστατη φύση της εξουσίας, θα αναπαράγουμε τη μιζέρια και την ιεραρχία της κοινωνίας στη δικιά μας καθημερινότητα και θα ρομαντικοποιούμε τη μιζέρια, την καταπίεση και την κάθε μαλακία του «καθημερινού ανθρώπου» σε μια κρυφή προσπάθεια να τον κάνουμε οπαδό της μαγικής μας φόρμουλας. Μια ριζοσπαστική κριτική ξεκινά και πρέπει να δεθεί με την καθημερινότητα αλλά όχι για να κινητοποιήσει τα άτομα σαν μια άμορφη μάζα. Αν θέλει να είναι συνεπής με τον εαυτό της, αυτή η κριτική και πρακτική πρέπει να ψάξει για τις αντιστάσεις, την ανθρώπινη υποκειμενικότητα, τη δυνατότητα φαντασίας σ' αυτή την καθημερινότητα.

Η ανάγκη ενός εναλλακτικού/ριζοσπαστικού χώρου

Αυτή η κριτική των ομαδούλων του αριστεριστικού χώρου δεν ξεκινά από καμιά μηδενιστική διάθεση πολεμικής αντιπαράθεσης. Ξεκινά αντίθετα από μια προσπάθεια ιδεολογικού ξεκαθαρίσματος στα πλαίσια μιας σειράς ελπιδοφόρων στοιχείων για τη συγκρότηση ενός εναλλακτικού χώρου (επανεμφάνιση - επαναδραστηριοποίηση ατόμων και ομάδων με προβληματισμούς πέρα απ' την αρχαιολογία του αριστερισμού). Και ακόμα και αν αυτά τα στοιχεία είναι παροδικά, υπάρχει συνεχώς η ανάγκη για ένα εναλλακτικό συλλογικό χώρο αντίστασης, ένα χώρο με δικά του στέκια, έντυπα, ομάδες και διάλογο που να αποτελεί τη βάση μιας κοινωνικής παρέμβασης, μιας θεωρητικής συζήτησης αλλά και το κυριότερο μιας αίσθησης συλλογικότητας στη μοναξιά και απομόνωση που «πλακώνει» τον

καθένα που προβάλλει μια αντίσταση στην κυπριακή καθημερινότητα.

Η συγκρότηση αυτού του χώρου (τόσο γεωγραφικά όσο και από άποψη ατόμων και ομάδων) είναι μια αναγκαιότητα αν θέλουμε να ελπίζουμε για κάτι περισσότερο —σε σχέση με την πολιτική πράκτική/κριτική— απ' το δογματισμό των αριστεριστών και την καθημερινή μας επιβίωση και αντίσταση (πέρα απ' τη μοναξιά, την

ιδιότυπη και την πλήξη). Και μιλώντας εδώ για «χώρο» (αντί για τύπους κομμάτων όπως οι αριστεριστές) εννοώ μια νέα μορφή κοινωνικής αντίστασης. Ένα συλλογικό υποκείμενο ρήξης που καταλαβαίνει τον εαυτό του σαν μειοψηφία και αρνείται να ζητιανεύει την εύνοια - και να ονειρεύεται τη μελλοντική ηγεσία - της πλειοψηφίας. Και όπως η κριτική της εξουσίας χρειάζεται να είναι πολυδιάστατη το ίδιο ισχύει για το λόγο και την πράξη ενός τέτοιου χώρου. Ένας εναλλακτικός/ριζοσπαστικός χώρος βασίζεται στην ποικιλία, την πολυμορφία, τη πολυφωνία. Και αντί να προσπαθεί να πλησιάσει τις «μάζες» ψάχνοντας για το «επαναστατικό υποκείμενο» προσπαθεί να δημιουργήσει μέσα απ' την καθημερινή του πρακτική ένα υποκείμενο-αντικουλτούρα ρήξης. Μια υποκειμενικότητα που προκαλεί και ανατρέπει τις ρουτίνες της καθημερινής ζωής αλλά και που δένεται με τις αντιστάσεις αυτής της καθημερινότητας.

Το να ξεκινάς την ριζοσπαστική κριτική και πρακτική απ' την καθημερινότητα σημαίνει να 'χεις το κουράγιο να βγάζεις στην επιφάνεια αυτό που η κοινωνία αρνείται και δεν θέλει να δει. Να κάνεις μια πολιτική που είναι εξωθεσμική, που ξεκινά έξω απ' τα πλαίσια της ιδεολογικής ηγεμονίας και των φίλτρων επιλογής θεμάτων και προτεραιοτήτων που έχει καθιερώσει. Γιατί το να μιλάς σήμερα για την πρωταρχική σημασία μιας σειράς θεμάτων ταμπού (της καταπίεσης των γυναικών, των ομοφυλόφιλων, της σεξουαλικότητας), το να κριτικάρεις τις ιερές αγελάδες της κοινωνίας (τον εθνικισμό, το κράτος, κ.τ.λ.) χρειάζεται κουράγιο και μια άρνηση να συζητήσεις στο επίπεδο που καθιέρωσε η ΕΠΙΣΗΜΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ του κράτους. Στο επίπεδο δηλαδή που υπάρχει μια ιεράρχηση θεμάτων κατά προτεραιό-

τητα και που η λύση τους είναι τεχνικό πρόβλημα της κρατικής εξουσίας. Οι αριστεριστές τόχαπαν το παραμύθι της πολιτικής (με κεφαλαίο Π) και έγιναν ουραγοί της ηγεμονικής ιδεολογίας.

Η άρνηση ιεράρχησης των μορφών καταπίεσης και της κρατικής πολιτικής σαν μέσου μεταρρύθμισης είναι μια βασική αναγκαιότητα αν θέλουμε να συγκροτήσουμε έναν εναλλακτικό λόγο και να προτείνουμε μετά ριζοσπαστικές λύσεις και πρακτικές.

Αν είναι ένας τομέας όπου η ριζοσπαστική σκέψη και πράξη είχε φθαρεί καταπληκτικά στα μέσα του 20ου αιώνα, ήταν η αδυναμία της να φανταστεί το «αδύνατο» (αυτό που είναι πέρα απ' την καθημερινή ρουτίνα) και να δράσει χωρίς να απολογείται στα πλαίσια της ηγεμονικής λογικής. Είναι ανάγκη να ξαναανακαλύψουμε την φαντασία των ουτοπιστών, την άμεση δράση των αναρχικών που προσπαθούσε να φτιάξει το αύριο στην καρδιά του σήμερα και την σύνδεση της πολιτικής με την καθημερινότητα που έφεραν στα νέα κινήματα του 60-70 οι σιτουασιονιστές και οι ριζοσπάστρες φεμινίστριες.

Προσωπικά δεν πιστεύω ότι υπάρχει καμιά επανάσταση που μας περιμένει στην επόμενη γωνιά. Ωστόσο η αντίσταση, η κοινωνική παρέμβαση, η ριζοσπαστική κριτική δεν είναι απλώς τρόποι «προετοιμασίας για την Επανάσταση». Είναι το λιγότερο τρόποι ζωής που διατηρούν μια αίσθηση ανθρώπινης συνέπειας και αξιοπρέπειας σε μια εποχή καθολικής ξεφτίλας. Αλλά είναι ταυτόχρονα και εκφράσεις μιας υποκειμενικότητας που αρνείται να γίνει αντικείμενο της ιστορίας, των δομών εξουσίας, της «κοινωνίας». Η ριζοσπαστική αντίσταση είναι πάνω απ' όλα μια υποκειμενικότητα που διψάει για αυθεντικότητα, για ζωή και κοινωνικότητα.

Και αυτή η αντίληψη της πολιτικής πρακτικής είναι ίσως ένας ακόμα τομέας που διαχωρίζει το λόγο και την πράξη ενός ριζοσπαστικού - αντιεξουσιαστικού χώρου απ' άλλες αριστεριστικές ή εθνικιστικές αποχρώσεις.

Μια παρατήρηση - σύγκριση του Μπακούινι το 19ο αιώνα ανάμεσα στους «πολιτικούς δημοκράτες - εθνικιστές» και τους «επαναστάτες σοσιαλιστές» εκφράζει ξεκάθαρα την ιστορική αντιπαράθεση τρόπων ζωής και πράξης.

«Ο πολιτικός δημοκράτης είναι στωικός, δεν αναγνωρίζει δικαιώματα στον εαυτό του παρά μόνο καθήκοντα - ή όπως στη δημοκρατία του Μαντίνι (Ιταλός εθνικιστής ηγέτης) απαιτεί ένα μόνο δικαίωμα για τον εαυτό του. Αυτό της αιώνιας αφοσίωσης στη χώρα του, να ζει μόνο για να την υπηρετεί και να θυσιάζεται χαρούμενα, ακόμα και να πεθαίνει για αυτή, όπως στο τραγούδι που ο Δουμάς αφιέρωσε στους Γιρονδίνους.

«Το να πεθαίνεις για την πατρίδα σου, είναι η πιο λαμπρή, η πιο ζηλευτή τύχη».

Ο σοσιαλιστής, αντίθετα, επιμένει στα θετικά δικαιώματα της ζωής και σ' όλες τις διανοητικές, ηθικές και φυσικές ηδονές της. Αγαπά τη ζωή και θέλει να τη ζήσει σ' όλη της την αφθονία. Και αφού τα ιδανικά του είναι μέρος του εαυτού του και τα καθήκοντά του στην κοινωνία είναι αδιάρρηκτα δεμένα με τα δικαιώματά του, θα προσπαθήσει —για να μείνει συνεπής και στα δύο— να ζήσει σε συνέπεια με τη δικαιοσύνη —όπως ο Προυντόν— και αν είναι ανάγκη να πεθάνει όπως ο Μπαμπέφ. Μα ποτέ δε θα πει ότι η ζωή της ανθρωπότητας πρέπει να θυσιάσει ή ότι ο θάνατος είναι η γλυκύτερη τύχη.

A.Π.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΙΤΖ ΞΑΝΑ

Το λιγότερο εξοργισμένους μπορεί να μας βρει η αντιμετώπιση του Σοβιετικού Αλεξάντερ Κούπερ —ο οποίος είναι φορέας του Έιτζ— από το κράτος, τους αρμόδιους ιατρικούς φορείς και τους «υγιείς» πολίτες. Πού ακούστηκε άρρωστος άνθρωπος να κρατείται στο Δαφνί, να φρουρείται από μπάτσους στο νοσοκομείο Λοιμωδών, και τελικά αφού δραλευτεύει, να ρίχνονται πυροβολισμοί εναντίον του από μπάτσους, να του απαγορεύεται να επικοινωνήσει με την πρεσβεία της χώρας του και τελικά να ξυλοκοπείται - απαγάγεται από κάποιον «ξύπνιο» οδηγό ασθενοφόρου τυλιγμένος με νάυλον σακκούλες.

Η εποχή του Μεσαίωνα όπου κρέμαγαν κουδουνάκια στους λεπρούς και τους περιόριζαν σε ιδιαίτερες κοινότητες για να αργοπεθάνουν βοήθητοι, καθώς και η Σπιναλόγκα δεν είναι μακριά απ' ότι φαίνεται.

Οι παροτρύνσεις των πολιτών

για βίαιη επέμβαση των αστυνομικών, στην περίπτωση του Αλεξάντερ Κούπερ, δείχνει την προσπάθεια και δυνατότητα του κράτους να δημιουργεί έντεχνα κατηγορίες πολιτών με οξυμμένες υποτίθεται αντιθέσεις μεταξύ τους. «Υγιείς» και «άρρωστοι», φυσιολογικούς και «διαφορετικούς», πλήθους και εξτρεμιστές.

Η επιτήδεια εκμετάλευση προβλημάτων όπως το Έιτζ από το κράτος, χρησιμοποιείται εναντίον κοινωνικών ομάδων που δεν αφομοιώνονται στον καπιταλιστικό - κρατιστικό παράδεισο.

Οι εξαγγελίες του Γεννημάτα (8-1 Ελευθεροτυπία) ότι 1 δισεκατομύριο δρχ. θα χρησιμοποιηθεί για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του Έιτζ και η ίδρυση δύο ειδικών νοσοκομειακών μονάδων, μπορούν κάλλιστα να τοποθετηθούν δίπλα στις εκατοντάδες εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ που έμειναν στα λόγια και στα χαρτιά, καθώς και δίπλα

στην υποδειγματική εφαρμογή του ΕΣΥ!!!

Σε δύο σημεία μπορούμε να σταθούμε: Στις δηλώσεις του ο Γεννημάτας αφού αναφέρεται στον απόλυτο έλεγχο από το υπουργείο, των αιμοροφιλικών και των γυναικών που δηλωμένα εκδίδονται, αναφερόμενος παρακάτω για τον έλεγχο των ομοφυλόφιλων αναγκάζεται να παραδεχθεί ότι οι ίδιοι αντιμετώπισαν το πρόβλημα οργανώνοντας ομάδες αυτοβοήθειας και είναι γνωστό το πόσο πάλεψαν και μέσα από τα έντυπά τους ενάντια στη παραπληροφόρηση του κράτους και τον κοινωνικό ρατσισμό. Για τους τοξικομανείς όμως δηλώνει τα εξής: «Πρόβλημα υπάρχει στους τοξικομανείς όπου είναι δύσκολη η παρέμβαση στα στέκια τους. Γίνονται όμως προσπάθειες να τους πλησιάσουμε με περισσότερη ανθρωπιά...» Ουδέν σχόλιο...

Το δεύτερο σημείο: αναφέρει ο Γεννημάτας «Από τη μια, υπάρχει η προστασία των ελευθεριών του ατόμου κι από την άλλη η προστασία της υγείας του

λαού». Το δίλλημα αυτό για μας είναι ψεύτικο. Το πόσο ψεύτικο είναι φάνηκε στην τελευταία απεργία των εργατών Δήμου όπου χτυπήθηκαν άγρια οι απεργοί με ΜΑΤ και φυλακίσαι με σκοπό να σπάσει η απεργία τους.

Εξ' άλλου και το φασιστικής

εμπνεύσεως νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά, για την προστασία της νεολαίας έγινε.

Ο μοναδικός τρόπος αντιμετώπισης των κοινωνικών προβλημάτων είναι η αυτοοργάνωση όλων των πολιτών, η αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια μεταξύ τους.

Ο μύθος ότι το AIDS μεταδόθηκε στον άνθρωπο απ' τον πράσινο αφρικανικό πίθηκο ή ότι πρόκειται για επακόλουθο των ομοφυλοφιλικών σχέσεων καταρρέει οριστικά, καθώς όλοι και περισσότεροι υποστηρίζουν την άποψη ότι ο ιός δημιουργήθηκε στο εργαστήριο. Με συνεντεύξεις τους στην Αγγλική Sunday Express, ο Αμερικανός Dr Robert Strecker και ο Άγγλος Dr John Seal δηλώνουν την πεποίθησή τους ότι ο ιός του AIDS είναι «ανθρώπινο κατασκευάσμα» και «παρασκευασμένος γενετικά». Ενώ ο Γερμανός Dr Jacob Segal αναφέρει ένα μυστικό αμερικανικό εργαστήριο στο Fort Detrick του Μέριλαντ στις ΗΠΑ σαν τον πιθανότερο τόπο «γενετικής παρασκευής» του ιού.

Γαλλία: Η απεργία των σιδηροδρομικών

Στη Γαλλία του '87 επιβεβαιώνεται για άλλη μιά φορά στην πράξη η «άτυπη» αλλά και ιερή συμμαχία των διαχειριστών της εξουσίας. Οι δεξιοί συνεχίζουν την οικονομική πολιτική των σοσιαλιστών και κάτω από τον τίτλο του «εκσυγχρονισμού» της Γαλλικής οικονομίας προωθούν την αυτοματοποίηση των εργοστασίων καθώς και τις μαζικές απολύσεις στους τομείς της λεγόμενης «παλιάς» βιομηχανίας (κάρβουνο, χαλυβουργία, κ.λ.π.). Προς τέρψιν λοιπόν των αφεντικών, το επόμενο βήμα της εξουσίας είναι α) η ιδιωτικοποίηση των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων —ακόμα και αυτών που είχαν γίνει πριν απ' το Μιτεράν, απ' τη δεξιά)— και β) το πάγωμα των μισθών.

Το τελευταίο ξεσηκώνει κατ' αρχήν τους σιδηροδρομικούς και στη συνέχεια τους εργαζόμενους στην Εθνική Υπηρεσία Ενέργειας (ρεύμα - φωταέριο), τους ναυτεργάτες και τους εργαζόμενους στα Ταχυδρομεία.

Η απεργία των σιδηροδρομικών ξεκίνησε στο σταθμό Paris-Nord τη Δευτέρα 16 Δεκέμβρη και από κει εξαπλώθηκε και στους άλλους σιδηροδρομικούς σταθμούς καθώς και στο Παρισινό μετρό.

Εξελίξεις μετά την 5η Γενάρη

Το κλίμα εξακολουθεί να είναι τεταμένο στη SNCF (Εθνική Υπηρεσία Σιδηροδρόμων). Οι απεργιοί συνεχίζουν να απαιτούν την ανάκληση του νομοσχεδίου του παγώματος των μισθών. Στο σύνολο των σιδηροδρομικών γραμμών, η κυκλοφορία είναι κατά μέσο όρο 30%. Ο σταθμός του Nord (Βορρά) είναι πάντα μπλοκαρισμένος, αν και τα επεισόδια είναι λιγώτερα από τις προηγούμενες μέρες. Περισσότερη ένταση υπάρχει στο Belfort, στο Mulhouse και στο σταθμό gare de Lyon στο Παρίσι όπου τα CRS είχαν επέμβει αρκετά δυναμικά.

Η τοπική διεύθυνση της Lorraine δημιουργεί προβλήματα στους απεργούς, και αστυνομικοί επιτηρούν τις συγκοινωνίες, ανάμεσα στην περιοχή Nancy και Metz. Στη Rennes, τα συνδικάτα αναγγέλλουν ότι κανένα τραίνο δεν θα κυκλοφορήσει στη Βρετανία.

Σε αρκετές περιοχές οι διευθύνσεις των σιδηροδρόμων σαμποτάρουν τους απεργούς.

Διαδηλώσεις απεργών έγιναν την 30η Δεκέμβρη οργανωμένες απ' τη CGT (συνδικαλιστική οργάνωση του Κ.Κ. Γαλλίας) με συμμετοχή κυρίως σιδηροδρομικών, συνδικαλιστών της CGT και με μικρή παρουσία της CFDT (των σοσιαλιστών)

Στην EDF-GDF (υπηρεσία ενέργειας) η απεργία ξεκινάει στις 6 Γενάρη με συμμετοχή της CGT, CFDT, FO (αριστεριστές) και άλλων συνδικάτων, ενώ η διεύθυνση της υπηρεσίας τους καλούν σε διαπραγματεύσεις. Οι διαπραγματεύσεις που είχαν γίνει τις προηγούμενες μέρες στην EDF και στην υπηρεσία Σιδηροδρόμων κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία.

Στο Carmaux, οι ανθρακωρύχοι, που έχουν ήδη ξεκινήσει την απεργία, εκτιμούν ότι η πίεση τους πρέπει να συνεχιστεί παρά τις εκκλήσεις της διεύθυνσης για διευθέτηση των διαφορών και τις εξηγήσεις των συνδικάτων σχετικά με τις διαπραγματεύσεις.

Στους ναύσταθμους, η CGT κηρύσσει απεργία ενάντια στο πάγωμα των μισθών.

Στα λιμάνια η διαμάχη, που έχει αρχίσει πριν μέρες, συνεχίζεται, και η CGT επιδιώκει διαπραγματεύσεις με τη διεύθυνση, στέλνοντας προειδοποιητικά απεργίας.

Ο Ζακ Σιράκ σε συνέντευξη του στην τηλεόραση χαρακτηρίζει τους σιδηροδρομικούς, προνομιούχους εργαζόμενους και αναλύει τις επιπτώσεις της απεργίας στην εθνική οικονομία.

Η CFDT με κείμενό της δηλώνει ότι δεν έχει σαν στόχο την επίθεση στη γενική πολιτική της Κυβέρνησης και ότι δεν επιδιώκει την πρόκληση πρόωρων εκλογών.

Το Fo (αριστεριστές) επίσης δηλώνει ότι ενδιαφέρεται για το καθαρά διεκδικητικό μέρος της απεργίας, και ότι είναι αντίθετο στην εξάπλωση της απεργίας και σε άλλους τομείς.

Παρασκευή 9 Γενάρη

Αποφασίζεται η συνέχιση της απεργίας σε εθνικό επίπεδο.

Συγκεκριμένα στην 23η ημέρα απεργίας και σε σύνολο 94 σταθμών, μόνο 22 ψήφισαν υπέρ της επιστροφής στη δουλειά. Μια προσεκτική όμως ανάλυση του κινήματος κατά περιοχές, δείχνει ότι οι εργάτες αμφιταλατεύονται μεταξύ της επιστροφής στη δουλειά (= μια αξιοπρεπής ήττα) και της χωρίς προηγούμενο τελειωτικής σύγκρουσης

με το σύστημα εργασίας.

Ενδεικτικό στοιχείο αυτού του διλήματος, είναι η μικρή διαφορά στους ψήφους (στα τοπικά κέντρα) όπου ακόμα και η αποχή παίζει πολλές φορές πρωτεύοντα ρόλο.

Χαρακτηριστικό είναι άλλωστε το παράδειγμα του αυτόνομου συνδικάτου των σιδηροδρομικών, στο Metz, που κάλεσε σε επιστροφή στη δουλειά. Συγκεκριμένα 143 ψήφισαν κατά της συνέχισης της απεργίας, 121 υπέρ και 13 απόσχαν. Παρά την απόφαση του συνδικάτου, αυτοί που μειοψήφισαν δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν την απεργία έστω και μόνοι τους.

Αντιδράσεις στην απεργία

Επιτροπές "εμπόρων και καταναλωτών" διοργάνωσαν πορείες ενάντια στο απεργιακό κίνημα, σ' όλη τη Γαλλία.

Τα δεξιά κόμματα πάλι, κάλεσαν τους ψηφοφόρους τους να διαφυλάξουν τη Δημοκρατία και τη Γαλλία από την αντεθνική επίθεση των απεργών. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι νταβάδες του Σιράκ χτύπησαν στέκια απεργών.

Μετά τα επεισόδια, η κυβέρνηση, κάλεσε το λαό να επιστρέψει στη "δημοκρατική ομαλότητα".

Απ' την άλλη όμως συνεχίζεται η διοργάνωση εκδηλώσεων αγανάκτησης των "Γάλλων δημοκρατών".

Έτσι ο Bernard Plasait, πρόεδρος της Παρισινής Ομοσπονδίας του ρεπουμπλικανικού κόμματος, και ο Pierre Claisse, βουλευτής του UDF (δημοκρατική ένωση Γαλλίας) κάλεσαν σε ένα εθνικό συλλαλητήριο μπροστά στο σταθμό Gare du Nord για το Σάββατο 17 Γενάρη. Το ίδιο είχε κάνει ο Roland Nungesser, βουλευτής του R.P.R. (ρεπουμπλικανικό κόμμα), καλώντας σε διαδήλωση στα Champs-Élysées για τις 30 Μάη του 1968.

Η συσπείρωση του Paris-Nord δεν ανέχεται την κυκλοφορία των τρένων

Η γενική συνέλευση των πρακτόρων κυκλοφορίας που είχε οργανωθεί για τη Δευτέρα 5 Γενάρη, στο σταθμό Gare du Nord στο Παρίσι, δεν "ξεκίνησε" ούτε "τελειώσε" ποτέ.

Χωρίς αρχηγούς, χωρίς συνδικάτα και καθοδηγητές, οι πενήντα περίπου συμμετέχοντες ρίχνονται αυθόρμητα στη συζήτηση.

«Είμαστε σύμνομοι να συνεχίσουμε, μιας και είμαστε εδώ!» λένε μερικοί χωρίς ν' ακουστούν αντιρρήσεις.

Οι ίδιοι αναρωτιούνται μετά από λίγο για την σκοπιμότητα και τη μορφή των διαδηλώσεων που έχουν οργανωθεί.

«Σε τι θα χρησιμεύσουν;». «Οι πορείες-παρελάσεις είναι σκατά!» Είναι σίγουρο ότι δεν επικρατεί κλίμα ευφορίας. Ο καθένας βρίσκει λέξεις κι εκφράσεις, για να κάνει γνωστό, το ότι έχει συνείδηση του αδιέξοδου.

— «Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε».

— «Δεν γίνονται πια, ουσιαστικά, διαπραγματεύσεις!»

— «Μέρα με τη μέρα το κίνημα θα πέσει και τα τρένα θα ξανακυκλοφορήσουν» δηλώνουν οι πιο απαισιόδοξοι.

— «Απ' τα 10.000 τρένα δεν κυκλοφορούν ούτε 500, αυτό όμως δεν κάνει τη διεύθυνση να υποχωρήσει».

— «Πρέπει να κάνουμε κάτι».

— «Πρέπει να ξαναδιεγείρουμε το κίνημα».

— «Θα έπρεπε να περάσουμε σ' εκρηκτικές πράξεις».

— «Πρέπει να σκληρήνουμε την πρακτική μας» προτείνουν μερικοί.

— «Αν υποχωρήσουμε στο Paris-Nord θα λυγίσουν κι οι υπόλοιποι».

— «Τι δηλαδή θα έπρεπε να είχαμε και μεις ένα νεκρό, όπως οι φοιτητές για να περάσουμε στα άκρα;»

Κυριαρχεί συναίσθημα της αδυναμίας καθώς αντιμετωπίζουν μια πιθανή ήττα, ενώ ακόμα είναι δυνατοί.

Για να ξεδώσουν, παίζουν με τα CRS, προκαλώντας τους και κάνοντας ότι θέλουν να πλησιάσουν στα τρένα.

Από την ντουντούκα διαβάζεται μια ανακοίνωση: «Κύριοι C.R.S. απαγορεύεται να παίξετε με τα φρένα έκτακτης ανάγκης των μηχανικών σκαλιών».

Οι απεργιοί του Saint-Larare.

Κατά 80% εκτός συνδικάτου, αποτελούν ένα απ' τα πιο μαχητικά σκέλη του κινήματος.

— Ανάμεσα σε 100 περίπου συντρόφους του (όλοι απεργιοί) ο Serge σηκώνει το χέρι και παίρνει το λόγο. «Για 8 μέρες συμμετείχα στην απεργία μαζί σας, αλλά δεν μπορώ πια ν' ακολουθήσω. Χρηματικά δεν μπορώ να κρατήσω άλλο. Είμαι έτοιμος να ξαναξεκινήσω (τους αγώνες). Σας είμαι αλληλέγγυος».

Μέσα στην αίθουσα της αποβάθρας Νο1 του σταθμού Saint-Larare η μάζωξη διαπερνιέται απ' ένα ρίγος συγκίνησης. Μια φωνή βεβαιώνει το Serge: «Αφού μόρρες να 'ρθεις μέχρι εδώ, είναι αρκετό». Χειροκροτήματα.

— «Θέλουν να κάνουν την κατάσταση να σαπίσει, αλλά λαθεύουν!» δηλώνει κάποιος άλλος.

Κατά την 15η σας συνέλευση, μετά από 15 μέρες απεργίας, οι εργαζόμενοι στα τρένα, οι ταμίες και οι υπάλληλοι του SNCF μαζεμένοι γύρω απ' τους αντιπροσώπους της C.G.T. ξέρον ότι έχουν ήδη χάσει από 260 φράγκα ο καθένας τους τη μέρα. Παρ' όλ' αυτά τονίζουν ότι το θέμα δεν είναι τα χρήματα.

Όταν οι Σεζατίστες (C.G.T.) θα θίξουν αργότερα το θέμα των μισθών, η συλλογική εκτίμηση θα είναι ότι το κύριο πρόβλημα δεν είναι εκεί.